

Lord

genaamd
De groote

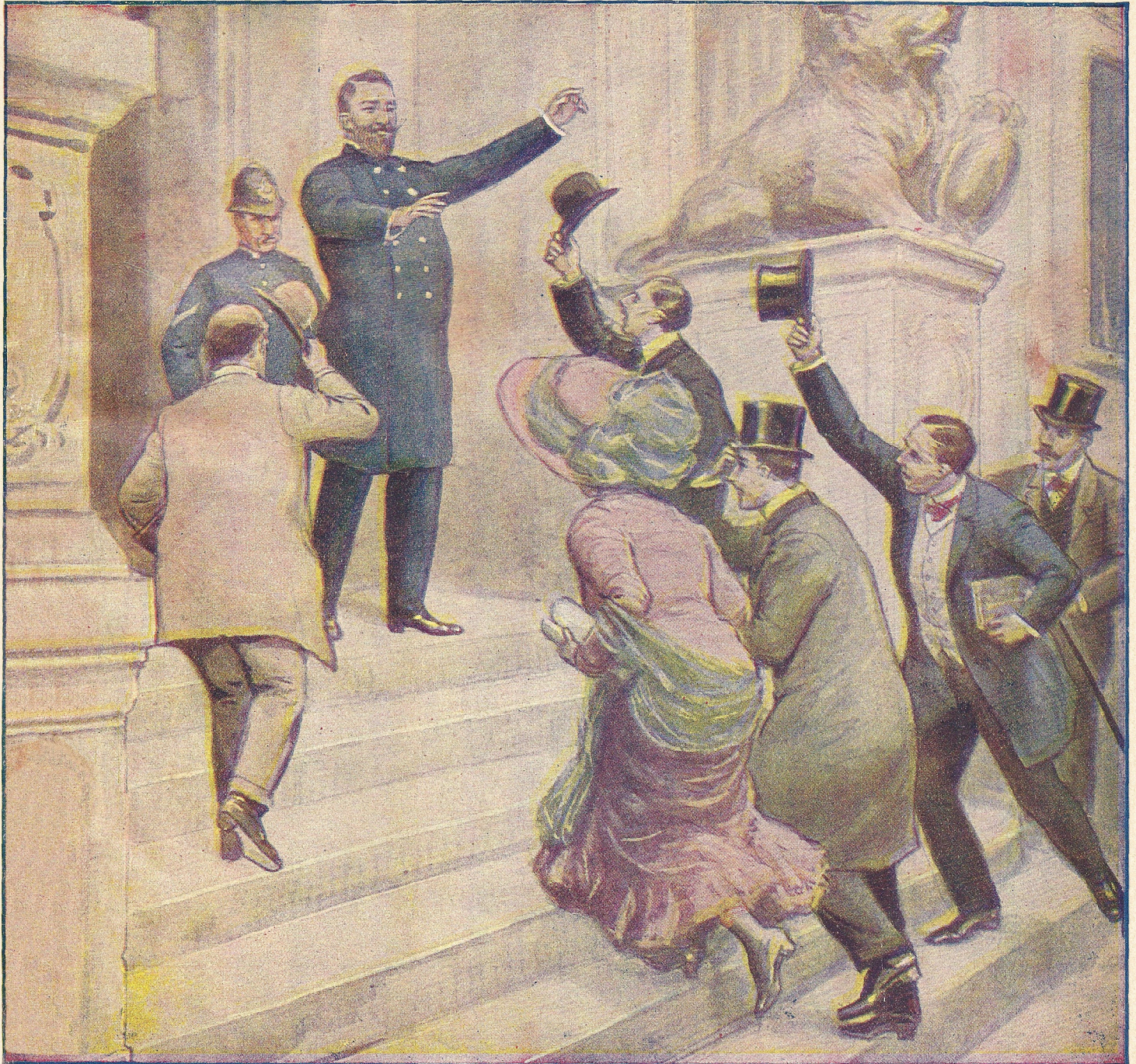
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 99

Reportervrienden

10 cents.
België 25 Centimes

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

Reportervrienden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Het journalistenhal.

Op zekeren avond was het in Victoriastreet een drukte van belang.

Een groot aantal rijtuigen, auto's, zoowel taxi's als eigen limousines, reden af en aan en men kon spoedig opmerken, dat de meeste dier rijtuigen stil hielden voor een klein, maar fraai gebouw met gebeeldhouwden voorgevel, waar de zalen van den bekenden journalistenkring „Queen of the World” was gevestigd.

Wat was het geval?

De Journalistenkring gaf een klein feestje, waarop alle leden tegenwoordig zouden zijn, benevens een aantal genoodigden, allen met hun dames.

Het was de gewoonte van den kring, om een dergelijk feestje elk jaar uit te schrijven en wel tegen de lente, wanneer de drukte van het winterseizoen in Londen, dat voor de journalisten altijd veel werk mede brengt, zoowat voorbij is.

Het huis maakte een feestelijken indruk. De vensters waren allen verlicht, waaruit op te

maken viel, dat alle zalen in gebruik waren, terwijl telkens, wanneer een rijtuig of auto stilhield, de breede straatdeur naar binnen openzwaaide, waardoor men dan een blik kon werpen op de marmeren vestibule, die met haar zee van licht, dat uit kristallen kronen straalde en haar bloemenweelde, een prettigen indruk maakte.

De journalistenkring stond er voor bekend, dat zij er slag van had goede en geanimeerde feesten te geven. Iedereen gevoelde zich dan ook vereerd met een uitnoodiging en het gebeurde slechts zelden, dat iemand, die een uitnoodiging had aangenomen, niet verscheen.

Daarbij kwam nog, dat er op dit jaarlijksche feest vele beroemdheden kwamen op elk gebied. Men kon er zeker van zijn in de vroolijk versierde zalen en tusschen het bont gewoel van de genoodigden allerlei bekende persoonlijkheden aan te treffen. Letterkundigen in de eerste plaats, maar verder ook schilders, beeldhouwers en musici. Het behoorde dus

niet alleen tot een der laatste genoegens van het seizoen, maar ook tot de „bon ton", om daar ten minste eens in zijn leven geweest te zijn.

Op het oogenblik, dat dit verhaal aanvangt, was de drukte op haar hoogste punt. Het liep tegen negen uur in den avond en daar gewoonlijk om acht uur de salons reeds geopend werden, kwamen thans de laatste gasten aan.

De menigte, die nieuwsgierig voor de straatdeur had postgevat om uit de aanrollende rijtuigen de fraai gekleede dames te zien stijgen, begon er reeds over te denken naar huis te gaan, daar ongeveer vijf minuten geleden het laatste rijtuig was voorgereden, zoodat men dacht, dat nu wel alle genoodigden binnen zouden zijn.

Reeds hadden eenigen der achtersten zich verwijderd, toen er plotseling een groote, fraaie limousine om den hoek der straat verscheen. Het was een prachtig donkerblauw gelakte Rolls Royce en zij, die zich reeds verwijderd hadden, kwamen haastig terug gelopen, om te zien wie er wel uit dat fraaie spul zou stijgen.

Maar zij werden in hun verwachtingen teleurgesteld, daar er niet veel te bewonderen viel. Er stapten slechts twee heeren uit en geen dames.

Men kon duidelijk een gemompel van teleurstelling door de rijen der wachtenden hooren gaan en, daar achter deze auto geen andere rijtuigen meer kwamen, begon men nu in allen ernst te vertrekken.

Zooals gezegd, stapten uit de fraaie, glanzende auto, die bestuurd werd door een reusachtigen chauffeur in donkerblauwe livrei met nikkelen knopen, slechts twee heeren.

Zij waren gekleed in het gewone avondcostuum, dat nu reeds sedert eenige eeuwen zonder noemenswaardige verandering door het sterke geslacht wordt gedragen, wanneer het officieel moet verschijnen; namelijk in rok met witte das en lakschoenen.

In zooverre was er dus niets bijzonders aan hen. Niettemin vertoonde hun uiterlijk enig verschil met de vroeger aangekomen mannelijke gasten.

Zij droegen namelijk over dat conventionele rokcostuum, een zwart lakensche cape, een soort schoudermantel, welke slechts met een haak van boven werd vastgemaakt en verder in breedte, fraaie en zware plooiën van de schouders afhing.

Daar dit kleedingstuk slechts van boven met een haak was vastgemaakt, zwaaide het bij de

geringste beweging, die de dragers maakten, open, als wanneer de voering te zien kwam, welke bestond uit een bijzonder fraaie, lichtroode stof, die glansde als zijde.

Daar er telkens een gedeelte van die voering te zien kwam, gaf dat een ongemeen, fraai en tevens vroolijk aanzien aan het overigens sombere officieele, zwarte costuum.

Toch waren er onder de toeschouwers slechts enkelen, die dit opmerkten, maar die paar menschen waren dan ook ongetwijfeld fijnproevers op het gebied van kleeding.

Intusschen waren de late bezoekers uitgestegen en reed de auto weg, zonder dat een der twee heeren iets aan den chauffeur had gezegd. Blijkbaar wist deze laatste reeds, wanneer hij zijn meesters moest komen halen.

De twee heeren hadden de treden van de hardsteenen stoep bestegen en traden nu door de breede straatdeur, die wijd open werd gehouden door de gegalonneerde bedienden, de rijkelijk verlichte hal binnen.

Daar ontdeed men hen van de zware cape, nam cilinder en stok aan, waarna zij de ontvangzalen binnentraden.

Ofschoon hun komst bijna onopgemerkt voorbijging, waren er toch enkele dames, die een oogenblik met welgevallen hun blik lieten rusten op de fraaie gestalten der binnentredenen.

Daar was dan ook waarlijk wel reden voor, want beide heeren behoorden zonder twijfel tot de fraaiste exemplaren van het menschelijk geslacht.

Toch bestond er in hun uiterlijk een groot verschil.

De een was, hoewel niet klein, toch iets beneden de middelbare lengte, ietwat gezet en had blond haar. De ander was lang, slank en zwart. De kleinste der twee had een vroolijk, gezond uiterlijk met den blos der jeugd nog op de wangen, hetgeen aan zijn voorkomen in de groote metropool, die Londen heet en waar meer roet dan frissche lucht te genieten valt, iets bijzonder prettigs gaf.

De lange slanke daarentegen had meer een bleeke, interessante gelaatskleur, welke evenwel niet op ongezondheid duidde, maar meer op een bijzondere blankheid van huid, hetgeen voor donkere menschen, zooals hij was, zeker ook wel iets bijzonders mocht worden genoemd.

Het meest opmerkelijke aan hem was evenwel de glans zijner oogen, die van een wonderbaar klaar en koel grijs waren en de eigenschap hadden van als het ware dwars door iemand heen te kunnen zien.

Wanneer die oogen op iemand rustten, dan kon die iemand een gevoel niet onderdrukken, dat hem als het ware het hart uit het lichaam werd genomen en geheel open voor den beschouwer werd gelegd. Men voelde bij intuïtie, dat hier iemand stond, die meer, en veel meer ook, beteekende dan zijn medemenschen.

Dat de dames dan ook met welgevallen een oogenblik hun oogen over de beide mannen-gestalten lieten gaan, zal onze lezers dan ook niet verwonderen.

Intusschen was het tweetal het bestuur, dat recipieerde, genaderd. Zij maakten met een koele, hoofsche buiging hun compliment, voegden den president van den journalistenkring een beleefd complimentje toe over de handigheid, waarmede hij zijn gasten ontving en wandelden toen verder de zalen in.

Terwijl zij zich verwijderden, maakten zich van het kringetje heeren, dat blijkbaar tot het bestuur van den kring behoorde en om den president geschaard had gestaan, een man los, die het type van een handig en volleerd journalist kon worden genoemd.

Kalm en zelfbewust in zijn optreden had zijn oog een oogenblik op de beide mannen, die zoo laat op de soirée waren verschenen, gerust, waarna een tinteling in zijn blik bewees, dat hij iets bizonders in hen had gezien en dat hem aanleiding gaf het kringetje om den president te verlaten en het tweetal te volgen.

De lange slanke heer had zich aan den president voorgesteld onder den naam: Lord William Aberdeen en had zijn vriend geïntroduceerd onder den naam: Charles Brand met de kwaliteit: mijn secretaris.

Het mag dus eenigszins zonderling klinken, dat de heer, die zich zoo juist van de groep had losgemaakt en het tweetal was gevolgd, de langste der twee in een der bijzalen, in de nabijheid van een palmengroep, en waar zich op dat oogenblik niemand bevond, aansprak met de woorden:

„Goeden avond Lord Edward Lister, het doet mij genoegen u hedenavond hier bij ons te zien.”

De aangesprokene maakte bij dit aanspreken even een kleine beweging met het hoofd, alsof hij schrok, hoewel dit aan zijn gelaat niet was te zien en hij even kalm bleef als te voren.

Zijn kleinere en jongere metgezel daarentegen verschrok zichtbaar en keek den derde één oogenblik met grooten angst en daarna met nog grooter verwondering aan.

De ander doorstond dezen blik kalm, waarna een gemoedelijke glimlach over zijn breed, mannelijk, niet onschoon gelaat trok.

Hij stak zijn hand uit en zei op een zachten, jovialen toon:

„Maar wat ik u verzoeken mag, mylord, gaat zitten, dan kunnen wij hier een oogenblik ongestoord praten. Laat ik beginnen met mij voor te stellen, mijn naam is Wilston.”

„Het is mij heel aangenaam mr. Wilston u hier hedenavond te ontmoeten,” zei de lange slanke heer, „maar ik kende u reeds lang, zoodat er geen sprake kan zijn van kennismaking. Overigens moet ik er u op attent maken, dat u mij blijkbaar voor een ander aanziet. Mijn naam is Lord William Aberdeen” . . .

Wilston maakte een ontkennende beweging met zijn groote hand door de lucht, begon toen weer te lachen en keek den ander ondeugend lachend aan.

„Mylord,” zei hij vervolgens, „laat ons open kaart met elkaar spelen. Ik weet, dat gij Lord William Aberdeen zijt en als zoodanig heb ik een groote achting voor u. Misschien is u dat onverschillig. Het zou mij niet verwonderen.

„Maar ik zal u iets zeggen, dat u naar alle waarschijnlijkheid niet onverschillig zal zijn en wel dit:

„Ik weet, dat achter dezen aristocratischen naam, een andere niet minder bekende naam wordt verborgen en wel die van Lord Edward Lister. Met andere woorden, ik weet, dat gij Lord Edward Lister, alias John Raffles zijt en ik voeg daaraan toe, dat ik, met deze waarheid voor oogen, niet minder achting voor u heb als alleen Lord William Aberdeen.

„Hier is mijn hand, sta mij toe de uwe te drukken.”

De trouwe lezer van deze verhalen zal het met ons eens zijn, wanneer wij zeggen, dat hetgeen in bovenstaande regels verhaald is, iets ongehoords, iets onbestaanbaars mag worden genoemd. Zoolang Lord Edward Lister onder den naam John Raffles en als meesterdief, als gentleman-inbreker zijn handwerk uitoefende, was nog nooit iemand achter zijn identiteit gekomen, om welke reden hij dan ook zelfs door de politie de Groote Onbekende werd genoemd.

En nu was het met deze onbekendheid gedaan. De uitnemende journalist en menschenkenner mr. Wilston had eindelijk zijn geheim ontdekt. Hij wist dat Lord William Aberdeen en Lord Edward Lister één en dezelfde persoonlijkheid waren.

Het scheen echter, dat Raffles zich hier niet

veel van aantrok; in ieder geval niet zoo veel als zijn secretaris, die, om eerlijk te zijn, een oogenblik op zijn beenen had staan beven.

Lord Lister daarentegen had, nadat de eerste verrassing over dit onverwacht voorval voorbij was, met vol vertrouwen zijn smalle, aristocratische hand gelegd in de breede dito van Wilston en een oogenblik later waren beiden in een zeer geanimeerd gesprek gewikkeld.

Dat gesprek zou Lord Lister waarschijnlijk zijn geheele leven niet vergeten, want in het uur, dat hij met den journalist sprak, leerde hij misschien voor het eerst, dat er ook menschen zijn, die de ware misdaad van de schijnbare weten te onderscheiden.

In dat uur hoorde hij, dat Wilston precies op de hoogte was van zijn daden, die hij reeds geruimen tijd had nagegaan en die hij hoogelijk waardeerde. Hij sprak met kennis van zaken, wist steeds waarom de benadeelde door Raffles was aangesproken en had ook duidelijk bemerkt waarheen de bedragen, welke hij sommigen ontstal, waren gegaan.

Hij had een geheele lijst daarvan opgemaakt en tot groote verrassing van den gentleman-inbreker wist hij precies te vertellen hoe deze de vorige week nog een bezoek had afgelegd bij een rijken wijnfabrikant, die er voor bekend stond, dat hij zijn onsmakelijke drankjes in sierlijke verpakkingen in den handel bracht, er allerlei mooie naampjes voor verzon, maar eens bijna den dood van een aantal menschen op zijn geweten had gehad, daar hij er vergiftige verfstoffen, om de drankjes een kleurtje te geven, doorheen had gemengd.

Ook wist hij, dat het bedrag van twintig

duizend pond sterling, zonder dat Raffles er één cent voor zich zelf van af had gehouden, naar het Fonds voor Oorlogsverminkten was gegaan en Wilston kwamen de tranen in de oogen, toen hij met ontroering in zijn stem deze edele daad van Raffles prees.

Het was Raffles een genot naar den journalist te luisteren, want deze wist hetgeen hij te vertellen had, zeer smakelijk voor te dragen, waarbij nog kwam dat Raffles, hetgeen hij anders nimmer kon doen, zonder terughouding over zich zelf kon spreken.

Toen Wilston uitgepraat was, nam Raffles het woord en vertelde hij op zijn beurt den journalist allerlei bijzonderheden over zijn werk, over zijn talrijke uitvindingen, die hij daarbij wist aan te wenden en ook over zijn vermomningskunst, welke onderwerpen alle voor den journalist geheel nieuw waren.

Op deze wijze vloog de avond voorbij en was het laat eer zij het wisten. Zij hadden geen van drieën één voet in de danszaal gezet en het Bestuur had met eenige verwondering de afwezigheid van hun medelid Wilston opgemerkt. Niemand had het in zijn hoofd gekregen in het kleine palmenzaaltje te gaan kijken, anders was de afwezigheid van den ijverigen journalist dra opgemerkt geworden en zou men hem in het gezelschap van de beide vrienden Raffles en Brand in vroolijk en geanimeerd gesprek hebben zien zitten.

Van dien dag af dateerde de vriendschap van Wilston en Raffles, een vriendschap, welke nog in intimiteit zou winnen door het voorval, dat wij in de volgende hoofdstukken gaan verhalen.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De verslaggevers.

John Raffles liep op zekeren ochtend, enkele weken na het journalistenbal, op het morgige asphalt van Piccadilly, toen hem iemand van achteren de hand op den schouder legde en met een vroolijke stem zei:

„Hallo, my dear, waar wilt je nu reeds 's morgens acht uur, heen?”

De Groote Onbekende keerde zich om en keek in het openhartige, frissche gelaat van den journalist Wilston.

„Good morning”, antwoordde hij, terwijl hij zijn hand onder den arm van den journalist stak.

Vertrouwelijk wandelden zij te zamen door

het breede Piccadillycircus, waar nog een fijne mist hing.

„Ik heb heden van mijn directie veertien dagen vacantie gekregen en ben van plan, die te Brighton door te brengen”, zei Wilston. „Het is de naaste zeebadplaats, die men vanuit Londen in eenige uren kan bereiken. Buitendien is het nog in het midden van het seizoen en ik ben er van overtuigd, dat de zeelucht zeer goed voor mijn zenuwen zal zijn”.

Lord Lister bevestigde dit met een knikje.

„Dat ben ik volkomen met u eens, waarde vriend,” zei hij. „Maar ge waart zeker van plan om uw veertien dagen vacantie zooveel mogelijk in rust en afzondering door te brengen, niet waar? En nu heb ik toevallig hetzelfde plan als gij”.

De journalist keek verbaasd op.

„Dat treft dan uitstekend, mylord,” zei hij, „dan kunnen wij met denzelfden trein reizen, die binnen een half uur vertrekt. Gij kunt u niet voorstellen, hoezeer ik mij er op verheug, deze reis met u te zamen te kunnen maken”.

Eensklaps viel hem iets in, want hij fronste nadenkend de wenkbrauwen en zei:

„Zeg eens, Lord Lister, wat is eigenlijk de reden, dat gij het over uw hart kunt krijgen, om eenige weken van uw getrouwen secretaris te scheiden?”

Gij beiden zijt toch eigenlijk onafscheidelijk. Of wacht hij u reeds aan het station?”

Raffles glimlachte, terwijl hij trachtte een lucifer aan te krijgen. Onderwijl zei hij:

„Charly is drie dagen geleden naar Parijs vertrokken en is van plan een reis naar de Fransche modebadplaats aan de Zuidkust te ondernemen. Ik denk, dat ik hem in geen vier weken terug zal zien.”

„Hij is dus, om zoo te zeggen, onbestorven weduwnaar”, lachte de journalist.

De Grootte Onbekende knikte bevestigend en sprak:

„Beste Wilston, feitelijk is dit zoo. Ik ben het ook! En ge zult waarschijnlijk lachen, als ik u beken, dat mij de drie dagen, die hij reeds weg is, zeer lang gevallen zijn. Wij hebben ons in den loop der jaren zeer aan elkander gehecht.”

„Des te nuttiger zal het voor u beiden zijn, dat gij eens eenige weken van elkander gescheiden zijt,” hernam Wilston. „De ervaring leert, dat eerst dan als men zijn vriend niet meer bij zich heeft, men diens voortreffelijke hoedanigheden naar waarde leert schatten.”

„Ge hebt gelijk,” stemde Lord Lister toe.

„Charly is een brave kerel. Overigens denk

ik slechts acht dagen te Brighton te blijven en dan weer naar hier terug te keeren. Ik ben aan het leven te Londen zoo gewend geraakt, dat ik het daar aangenamer vind dan overal elders.”

Jimmy Wilston begon te lachen.

„Dat begrijp ik wel, waarde Lord Lister,” zei hij. „Want waar gij ook komt, een Baxter vindt gij nergens anders.”

„Ach ja, Wilston,” knikte Raffles doodernstig, „dat is ook gemakkelijk te begrijpen, ik hecht mij spoedig aan menschen en houd bijzonder veel van den hoofd-inspecteur van Scotland Yard, want in den loop der jaren hebben wij elkander uitstekend leeren kennen.”

„Maar toch nog niet zoo goed als de hoofd-inspecteur van politie dit wel gewenscht had,” beweerde de journalist.

„Ik ben, geloof ik, juist heden in de gelegenheid om u wat nader tot elkaar te brengen.”

Toen Raffles, die een sigaret had opgestoken, hem vragend aankeek, begon de journalist hem nadere verklaringen te geven.

„Ge hebt toch zeker wel van den verschrikkelijken moord gehoord, die voor eenige dagen in de Kings-Road gepleegd is op den millionair Smitson?” aldus ving hij aan.

„Wij, journalisten, zijn er natuurlijk blij om, dat wij in dezen komkommertijd stof gevonden hebben om onze bladen te vullen.

„Daar er volstrekt geen aanwijzingen gevonden zijn omtrent de moordenaars, kunnen wij er heerlijk over fantaseeren en het is prachtige leerstof voor onze aankomende reporters, die er hun vulpennen stomp op kunnen schrijven.

„Overigens geloof ik niet, dat hier een moord bedreven is. Weliswaar heeft men de brandkast open en het geld, dat de man in contanten bezat en daar bewaarde, gestolen gevonden, maar een sectie op het lijk heeft uitgemaakt, dat zich geen enkele wond op het lichaam bevindt.

„De politie-autoriteiten zitten dan ook met hun handen in het haar en practiseeren zich half suf over de vraag, wat de oorzaak van den dood van den stokouden millionair kan geweest zijn.

„Sommigen veronderstellen, dat de man bij het zien van de inbrekers van schrik dood is gebleven. Ik veronderstel, dat zij het wel ongeveer bij het rechte einde hebben, alleen vergeten zij één ding, namelijk dat een volmaakt gezond man zoo gauw niet van schrik sterft. Het menschelijk lichaam kan heel wat verdueren, laten we dat niet vergeten.”

„Wat denkt ge dan dat de oorzaak is geweest?" vroeg Raffles, die vol belangstelling toelisterde.

„Dat zal ik u zeggen, mylord," ging de journalist voort. „Luister. Smitson is rijk geworden door woeker en door verregaande gierigheid. Hij spaarde zich letterlijk de brokken uit den mond, om maar geld te kunnen overleggen. Nu is hij prachtig in dat doel geslaagd, maar hij heeft daardoor tevens iets bereikt, waarvan hij geen vermoeden had, namelijk de ondermijning van zijn gezondheid.

„Zoolang Smitson nog jong was, kon hij de ontberingen, die hij zich zelf op legde, wel verduren, maar naar mate hij ouder werd, kon zijn lichaam, dat eigenlijk van zijn jeugd af was te kort gedaan, dat niet meer hebben en de man was hopeloos verzwakt, ja ik durf wel zeggen, uitgeput. Hij at uit gierigheid niet meer dan juist noodig was, om hem voor verhongering te behoeden.

„Wanneer het nu werkelijk mocht blijken, dat de oude man op het oogenblik van den inbraak den dief heeft overvallen, dan is het met het oog op het uitgeputte lichaam en den verregaanden staat van aderverkalking, waarin hij verkeerde, volstrekt niet onmogelijk, dat hij inderdaad aan hartverlamming, veroorzaakt door schrik, is gestorven en in dat geval gaat het natuurlijk niet aan, om den dief tegelijk als moordenaar te betitelen. De man heeft natuurlijk, toen hij den ouden gierigaard zag neervallen, het hazenpad gekozen, maar was toch niet zoo geschrokken of hij heeft het gestolen geld meegenomen."

„Die theorie lijkt me nog zoo onaanneemlijk niet," merkte Raffles en passant op.

„Dat dunkt mij ook," hernam Wilston, „maar ik zal toch nog wel heilig oppassen, dat ik dat zeg of daarover schrijf. Dan zou de stof veel te gauw uitgeput zijn en wij moeten er nog wat langer van genieten. Als het onderwerp uitgeput raakt, kom ik met deze theorie op de proppen en kan het geschrijf weer van vorenaf aan beginnen."

Lord Lister begon te lachen en zei:

„Ja en dat is tevens een goede lichaams-oefening voor onze politie ook. Verdenken zij reeds iemand?"

„Naar men tot dusverre vernomen heeft, worden er twee personen verdacht," antwoordde Wilston. „Baxter, met wien ik gistermiddag nog een telefonisch gesprek hield, vermoedt, dat de kerels zich te Brighton ophouden. Hij wilde er heden nog naar toe reizen, om in alle stilte een onderzoek in te stellen.

„Het is dus zeer goed mogelijk, dat hij met denzelfden trein gaat als wij."

„Goed," zei de Groote Onbekende, „dan zult ge wel zoo vriendelijk zijn om mij aan hem voor te stellen als Mr. Waller, correspondent van de „Echo de Paris" te Londen.

„Ik hoop, dat gij er niets tegen zult hebben, mij als uw collega te beschouwen."

Met een toestemmend gebaar legde de journalist de hand op zijn schouder en zei:

„Wel neen, mylord. Integendeel. Ik zou er mij over verheugen, als al mijn collega's zoo veel tact, genie en moed bezaten als gij. Buitendien weet ge wel, dat al de Londensche journalisten u vereeren. En ofschoon er misschien nog wel eenigen zijn die weten, wie gij zijt en waar ge woont, is er toch nog nooit iemand geweest, die dat heeft verraden."

De Groote Onbekende schudde het hoofd en keek den spreker met een beminnenswaardig lachje aan.

„Nu, mijn waarde Wilston," zei hij, „dat meen ik te moeten betwijfelen. Ik geloof, dat gij de eenige zijt, die mijn identiteit kent. De anderen mogen vermoedens hebben, zekerheid heeft er geen een, tenzij gij het ze mocht hebben gezegd."

„Neen, dat heb ik niet," antwoordde Wilston, „en het kan dus best waar zijn, dat ge gelijk hebt. Maar zelfs al zouden zij het wel weten, ik geloof, dat er niet één zou trachten een einde te maken aan uw optreden."

„Het doet mij genoeg, dat uw collega's mijn werk zoozeer op prijs stellen," hernam Raffles, „dat geeft den burger weer moed."

De journalist begon nu zoo luidkeels te lachen, dat eenige voorbijgangers hem verwonderd aankeken.

„Daar zijn ook wel redenen voor, mijn beste vriend," zei hij. „Want wat zouden de couranten van Londen moeten beginnen, en waar zouden zij zoo dikwijls een onderwerp vandaan krijgen, als John Raffles hun daarvoor niet zoo dikwijls de gegevens leverde. Ik durf gerust beweren, dat Lord Edward Lister een der meest gewenschte medewerkers van de gezamenlijke journalisten van Londen is."

„Ik zal het in mij gestelde vertrouwen dan ook in ieder geval trachten waardig te zijn", antwoordde Groote Onbekende.

Onder deze en dergelijke gesprekken hadden zij eindelijk het Victoria Station bereikt. En toen zij de breede trappen naar het station beklommen hadden en door de wijde hal naar het afsluitingshek gingen om bij het loket te

komen, tikte de journalist eensklaps op den arm van Lord Lister en sprak halfvluid:

„Als men van den duivel spreekt, rammelt hij met zijn ketenen. Daarginds staat waarachtig onze wederzijdsche vriend de hoofdinspecteur van politie!”

„Waar?” vroeg Raffles, terwijl hij belangstellend om zich heen keek.

„Ziet u hem niet op het perron staan, druk in gesprek met den conducteur?” vroeg Wilston recht voor zich uit wijzend.

Lord Lister keek nog eens scherp naar de aangeduide plaats.

„Bedoelt ge dien zwaarlijvigen bejaarden heer met den witten baard en de beide stokken, waarop hij leunt?” informeerde hij, terwijl hij ongeloovig het hoofd schudde.

„Natuurlijk bedoel ik hem,” bevestigde de journalist. „Trouwens strekt het u niet tot oneer, dat zelfs uw scherpe blik hem niet heeft opgemerkt.

Ik moet zelfs bekennen, dat het masker waaronder Baxter zich vermomd heeft, uitstekend is, en alleen het feit, dat ik gisteren met hem onder dezelfde omstandigheden in aanraking ben gekomen, is er de oorzaak van, dat ik hem ten slotte in deze vermomming onmiddellijk herkende.”

Op dit oogenblik nam de oude, jichtige heer afscheid van den conducteur, hinkte met moeite, op zijn beide krukken geleund, langs de waggons en stapte eindelijk in een ledige coupé eerste klasse.

De beide heeren hadden hem met aandacht gadeslagen. Nu ging Wilston naar het loket.

„Kom spoedig, mylord. Het is hoog tijd, dat wij kaartjes nemen. Want over drie minuten vertrekt de trein.”

Zij stonden juist voor Baxter's coupé, toen men het eerste fluiten van de groote locomotief van den sneltrein hoorde.

Raffles trok de deur der coupé open en sprong in den wagen. Wilston volgde hem. Bijna op het zelfde oogenblik reed de trein uit de hal.

De bejaarde invaliede had zijn krukken boven zich in het net gelegd, en was juist bezig zich het in de coupé zoo gemakkelijk mogelijk te maken.

Geërgerd keek hij naar de beide rustverstoorders, die op het laatste oogenblik in de coupé waren gekomen, daar hij blijkbaar gehoopt had gedurende de reis alleen te blijven.

Lord Lister groette zijn reisgezel met een korten hoofdknik, terwijl de journalist Wilston naar den hoofd-inspecteur van politie

toegang en hem met een kort „good morning, mr. Baxter” begroette.

De hoofd-inspecteur van politie sprong uit zijn hoek en keek den voor hem staanden reiziger met een verdrietigen blik aan.

„Natuurlijk, Wilston!” mopperde hij verdrietig. „Waarheen men ook kijkt, gij zijt altijd daar te vinden, waar een opzienwekkend hoofdartikel te schrijven valt.

„Maar voor den duivel, hoe hebt ge mij toch herkend?” ging Baxter voort. „Ik heb drie volle uren voor den spiegel gestaan en mij werkelijk verbeeld, dat mijn vermomming zoo schitterend was uitgevallen, dat zelfs mijn verbitterdste schuldeischers mij er niet uit herkend zouden hebben.

„En nu komt ge mij hier goeden dag zeggen, alsof ik er net zoo uitzag als altijd!”

De journalist klopte hem op den schouder en zei:

„Troost u met de gedachte, inspecteur, dat uw vermomming inderdaad prachtig is. Ik durf met iedereen een weddenschap aangaan, dat niemand in Londen u zou herkennen. Wij, journalisten, natuurlijk uitgezonderd.

„Want gij weet toch, dat lieden van ons soort en beroep meer moeten weten dan een gewoon sterveling zich nauwelijks in zijn dromen kan voorstellen.”

„Jullie, journalisten, heeft God de Heer in zijn toorn geschapen!” bromde Baxter boos.

„Ik heb het u reeds meermalen gezegd: Ik zou er ik weet niet wat voor willen geven, als ik ergens een medelijdende ziel vond, die de gezamenlijke journalisten van Londen den nek zou willen omdraaien!

„Ik ben waarachtig een vredelievend mensch en wensch iedereen, die mij niet in den weg loopt, een zonnigen levensavond.

„Jullie, journalisten, echter, ik kan het niet helpen, beste Wilston! — beschouw ik als een nagel aan mijn doodkist!”

„Wel, inspecteur”, lachte de journalist met zijn diepe basstem, „dan begrijp ik niet, waarom er toch nog altijd afgunstige lieden zijn, die u reeds bij uw leven als een nagel aan hun doodkist beschouwen.”

Daarna keerde hij zich, voordat de hoofdinspecteur de beteekenis van deze woorden kon begrijpen, om en zeide snel:

„Veroorloof mij nu, dat ik u bij deze gelegenheid nog een door u zoo gehaten nieuwen collega voorstel.”

En met een lichte handbeweging vervolgde hij:

„De hoofd-inspecteur van politie van Scot-

land Yard, Phileas Baxter, Mr. Waller, Londensch correspondent van de „Echo de Paris“.

De beide heeren maakten voor elkander een buiging, waarbij de hoofd-inspecteur van politie zijn afkeer dermate bedwong, dat hij den Grooten Onbekende de hand reikte en verklaarde:

„Het doet mij genoegen, kennis met u te maken, Mr. Walleh.“

„Het genoegen is geheel aan mijne zijde, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie“, antwoordde Raffles met een innemend lachje. „Ik ben pas sedert een half jaar in Londen, maar heb uw naam reeds zoo dikwijls hooren noemen, dat ik mijn collega Wilston bijzonder dankbaar ben, dat hij mij heden in de gelegenheid heeft gesteld, kennis met u te laten maken.“

Met deze woorden, die voor Baxter zeer vleidend waren, won Raffles onmiddellijk diens hart; deze vond het nu raadzaam, de gevoelens, die hij zooeven had geuit, wat in te toemen.

„Overigens, Mr. Waller,“ hernam Baxter, „zult u er wel van overtuigd zijn, dat mijn weerzin tegenover de pers niet onvoorwaardelijk is.“

„Ik erken natuurlijk, dat er in uw vak een groot aantal heeren zijn, met wie zelfs de hoofd-inspecteur van politie van Scotland Yard het zich tot een eer zou rekenen, bevriend te zijn.“

Wilston moest zich goed houden om niet luid en spottend te lachen over deze aanmatigende woorden van Baxter.

En om aan het gesprek een andere wending te geven, vroeg hij:

„U gaat dus inderdaad naar Brighton, waar de inspecteur? Meent gij dan nog altijd, dat gij de beide schurken, die den millionair Smitson vermoord hebben, daar kunt vinden?“

Baxter was weer in zijn hoekje gaan zitten en de beide heeren namen tegenover hem plaats.

De chef van Scotland Yard beantwoordde deze vraag toestemmend.

„Zeker, Mr. Wilston“, zeide hij. „U zult misschien lachen, als ik u verklaar, dat mijne vermoedens meestal bewaarheid worden. Bovendien was ik, vanaf het eerste oogenblik, toen ik het bericht over den moord ontving, er stellig van overtuigd, dat ik de misdadigers te Brighton zou vinden.“

„Tot mijn spijt kon ik wegens zaken niet eerder van Londen weg. Maar u ziet, dat ik mij

het eerste oogenblik ten nutte maak, om mij naar Brighton te begeven.“

„Als u mij naar bijzonderheden over mijn theorie vraagt, dan moet ik mijn schouders ophalen en zeggen: Ik weet het niet. Het zijn niets anders dan vermoedens, maar die vermoedens zijn zóó sterk, dat ik er haast niet aan kan twijfelen.“

„Wie heeft u op deze vermoedens gebracht?“ vroeg Wilston.

„Dat weet ik niet,“ luidde het antwoord. „Het is als een ingeving. Hebt gij nog nooit de geschiedenis gelezen van Jeanne d'Arc? Welnu het is net zoo iets. Het is mij ook precies alsof ik een stem hoorde zeggen: De moordenaars van Smitson hebben de wijk genomen naar Brighton. „Gaaf en achtervolgt ze.““

„Natuurlijk heb ik geen oogenblik getwijfeld, maar ben onmiddellijk gegaan, na mij grondig te hebben vermomd. Ik denk wel, dat ik de moordenaars daar spoedig zal vinden. Moet het wat langer duren, ook goed! Maar ik ga niet heen, voor ik ze heb.“

De journalist zette zulk een twijfelachtig gezicht, dat Baxter reeds iets onaangenaams wilde zeggen.

Maar Raffles kwam tusschen beide.

„U spreekt, mijnheer de inspecteur, over uw plannen; uw gedachten moet gij ten uitvoer brengen. Want in mijn veelbewogen leven heb ik dikwijls ondervonden, dat men het verstandigst doet, als men volgens zijn ingevingen handelt.“

„Bovendien is het prachtig zomerweer en aan het zeestrand wel uit te houden.“

„Daar hebt gij het!“ riep Baxter uit en sloeg zich met de vlakke hand op de knie, waarbij hij den journalist zegevierend aankeek.

„Daar hebt ge het, Wilston, mr. Waller staat ook op dit standpunt. Zijt gij nu nog niet overtuigd, gij ongeloovige Thomas?“

„De uitslag hangt van het geluk af!“ zei Raffles op een toon van overtuiging.

„Jawel,“ stemde de hoofd-inspecteur toe met een van genoegen stralend gelaat. „En de „Echo de Paris“ is, naar zijn correspondent te oordeelen, de eenige verstandige courant der geheele wereld. Als ik weer in Londen terug ben, zal ik er mij onmiddellijk op abonneren.“

Over het gelaat van Wilston gleed een sarcastisch lachje en hij zei:

„De „Echo de Paris“ heeft alleen dit tegen, dat zij in de Fransche taal gedrukt wordt. Ik ben daarom bang, dat ge niet al te veel genot bij het lezen daarvan zult hebben.“

De hoofd-inspecteur van politie keek den spreker woedend aan. Het was hem hoogst onaangenaam, aan dezen vriendelijken en beminnelijken mr. Waller te moeten bekennen, dat hij van de Fransche taal geen woord kende.

En daarom zei hij snel op trotschen toon:

„Ik denk, mr. Wilston, dat het geheel en al mijn zaak is, hoe ik het met de „Echo de Paris” en haar inhoud zal klaarspelen. In elk geval kan ik u verzekeren, dat in de Parijsche couranten een veel beschaafder toon wordt aangeslagen dan in de beruchte Londensche pers.”

Raffles maakte een buiging voor dit compliment en smaakte het eigenaardige genoeg, dat de hoofd-inspecteur van Scotland Yard zich gedurende het overige van de reis uitsluitend met hem bezighield.

Wilston trok zich in een anderen hoek der coupé terug, stak een sigaar op en verdiepte zich in den inhoud van de ochtendbladen.

Voor de onaangename opmerkingen, die de hoofd-inspecteur gemaakt had, peinsde hij op een gevoelige wraak.

Raffles moest hem daarbij helpen

DERDE HOOFDSTUK.

De telegrammen.

Den volgenden ochtend trof men Lord Lister met zijn vriend, den journalist van de „Times”, Jimmy Wilston, op de Kurpromenade van de badplaats.

In witte strandcostumes, de panamahoeden luchtig op het hoofd, om zich voor de heete zonnestrallen te beschermen, de sigaretten tusschen de lippen, slenterden zij al pratend op de breede promenade heen en weer.

„Zeg eens, beste vriend, waar is toch eigenlijk onze goede inspecteur afgestapt?” informeerde de journalist.

„Hij nam aan het station te Brighton zoo haastig afscheid van ons, dat ik geen gelegenheid meer had hem naar zijn tijdelijk adres te vragen. Maar misschien weet u er meer van dan ik, want als Raffles weet gij altijd veel meer dan een Londensch journalist.”

De Groote Onbekende haalde de schouders op.

„Volstrekt niet, beste vriend,” luidde het antwoord. „Uw bekentenis verschaft mij weliswaar veel eer, maar in dit geval weet ik juist evenveel als gij — namelijk niets!

„Ik geloof echter, dat hij hier iemand heeft bij wie hij een schuilplaats heeft gevonden.”

De ander keek hem veelbetekenend aan. „Gij bedoelt natuurlijk een vrouw,” veronderstelde hij. En toen de Groote Onbekende met een kort hoofdknikje dit bevestigde, ging de journalist voort:

„Ziet ge, die jacht op de vrouwen maakt mij zoo afkeerig van dezen man. Men kan Baxter ontmoeten, waar en op welken tijd ook, hij zal zich bijna altijd in het gezelschap van een vrouw bevinden. En daar deze dames meestal van tamelijk twijfelachtig gehalte zijn, gebeurt het niet alleen dat de hoofd-inspecteur van politie zijn dienst op schandelijke wijze veronachtzaamt, maar hij blameert niet alleen zichzelf, maar ook de geheele Londensche politie.”

Hij keek peinzend naar de zee, die in onmetelijke uitgestrektheid voor hen lag.

„Kijk eens, Lord Lister,” vervolgde hij na een kleine pauze, „dezen ambtenaar van Scotland Yard die nog wel een der hoogste posten bekleedt, geheel en al van deze fout te genezen,

zou een taak zijn uwer waardig. En ik stel mij voor, dat zoo iets voor u, den Engelschen Tijd Uilenspiegel, een groote bekoring moet hebben!"

Raffles begon hartelijk te lachen en zei:

„Waarde vriend, ge zijt te goed bekend met mijn jarenlangen strijd tegen den hoofd-inspecteur, om niet te weten dat ik reeds al het mogelijke geprobeerd heb.

„Niet alleen om den man bespottelijk te maken, maar omdat ik er van overtuigd ben, dat het geheele Engelsche volk door Baxter aan de kaak wordt gesteld.

„Maar het heeft niets geholpen en ik heb reeds sedert lang de hoop opgegeven om dezen man nog eens tot betere inzichten te brengen. Mannen van zijn soort, die zoo volkomen verslaafd zijn aan den drank en aan de vrouwen, zijn niet meer te redden."

De journalist sloeg met zijn wandelstok door de lucht.

„Dan begrijp ik niet, waarom de Lord-Mayor nog aarzelt dien hoofd-inspecteur van politie oneervol te ontslaan."

De Groote Onbekende antwoordde:

„Hij zou het waarschijnlijk reeds lang gedaan hebben, wanneer de regeering niet bevoelen had om Baxter in zijn positie te handhaven. Men schijnt er van overtuigd te zijn, dat de hoofd-inspecteur nog vermakelijker is dan de beste hofnar en ik moet openhartig bekenen, waarde Wilston, dat ik deze meening deel. Men moet Baxter slechts van den vermakelijken kant beschouwen."

De journalist maakte een beweging alsof hij boos wilde worden, maar hij bedwong zich.

„Het hoofd van de politie gelijkstaande met een hofnar; wij hebben het waarlijk ver gebracht!" mopperde hij.

Lord Lister legde hem de hand op den schouder.

„Maar, waarde vriend, hoe kunt ge daar boos om worden?" vroeg hij. „Als de koning er van overtuigd is, dat de geheele wereld slechts één groot krankzinnigengesticht is. . . . getuigt dat dan niet van zijn groote levenswijsheid?"

De journalist gaf geen antwoord en ook de Groote Onbekende zweeg.

Na een vrij lange pauze sprak hij:

„Om op een ander onderwerp te komen, dat mij veel meer interesseert, vraag ik u — of gij werkelijk van meening zijt, dat Baxter denkt, dat de beide moordenaars van den millionaire Smitson zich hier te Brighton bevinden?"

„Dat Baxter dit zou kunnen vermoeden schijnt mij toch een beetje te gewaagd."

„Ik geloof, dat de Londensche misdadigers niet zoo dom en onvoorzichtig zijn als de hoofd-inspecteur meent," gaf de gevraagde ten antwoord. „Als die kerels zoo dom waren, dan verdienen zij vrijgesproken te worden, als Baxter hen mocht arresteren."

Wederom zwegen beiden een poos. Eindelijk zei Lord Lister:

„Ik heb grooten lust om den tijd hier te Brighton te verdrijven met het bedenken van een nieuwen truc tegen Baxter."

„Dat is een prachtig idee!" antwoordde Wilston. „Het is maar de vraag hoe men de zaak moet aanpakken om den hoofd-inspecteur van politie zooveel mogelijk belachelijk te maken.

„Het beste zou wel zijn om ons plan in verband te brengen met den moord. Baxter is daarvoor expres naar hier gekomen", merkte de journalist op en trok zijn panamahoed wat voorover.

De Groote Onbekende wierp het eindje van zijn sigaret in het zand.

„Datzelfde idee heb ik ook reeds gehad," gaf hij toe. „Wij moeten de grap beginnen met den hoofd-inspecteur te vertellen, dat wij hem behulpzaam kunnen zijn bij de arrestatie der moordenaars.

„Ik zou er mijn hoofd wel op durven verwedden dat de ezel daarop ingaat."

„Hm", zeide Wilston eindelijk, „dat kunnen wij probeeren. Maar nu rijst de vraag, waar wij zoo spoedig mogelijk een paar moordenaars vinden? Als ik wist waar een paar grappenmakers te vinden zijn, dan zou ik geen moeite ontzien hen persoonlijk uit te noodigen om deel te nemen aan onze grap. Ik ben ervan overtuigd, dat er wel menschen gevonden worden, die geestig genoeg zijn om mijn voorstel aan te nemen."

Lord Lister leunde tegen de borstwering van de promenade, sloeg de beenen over elkaar en keek naar de branding die in schuim tegen de rotsen uiteenspatte.

„Dan moeten wij maar trachten, een paar gewaande moordenaars te vinden," merkte hij op. „Maar om twee menschen op te sporen, die zich daartoe willen leenen, zal tamelijk moeilijk gaan. Want zoo gemakkelijk als u denkt, zal deze grap niet uit te voeren zijn."

Wilston dacht een oogenblik na, sprong toen op, gaf Raffles een luchtigen klap op den schouder en riep, met een van blijdschap stralend gezicht:

„Ik heb het gevonden! Lord Lister, ik weet

twee kerels, die prachtig voor ons doel geschikt zijn!

Bij de directie van de „Times" zijn twee verslaggevers, jonge kerels, die per dag twintig shilling verdienen. Het zijn, voor zoover ik ze ken, een paar verstandige, vroolijke jongens, die zich er gaarne toe zullen leenen om een grap uit te halen. Daarbij jong genoeg, om niet te zwaartillend te zijn en zich al te veel te bekommeren om den afloop, al zouden zij daardoor ook eenige moeilijkheden kunnen krijgen. Daarbij zouden wij hun eenige schadevergoeding kunnen geven en dan doen ze zeker alles wat we maar willen, want hun geldgebrek is chronisch.

„Deze beide jonge collega's zal ik morgen hier laten komen. Als wij aan ieder van hen vijftig pond geven, loopen zij voor ons door het vuur."

„All right", zeide John Raffles. „Die honderd pond neem ik gaarne voor mijn rekening. Ik acht het raadzaam om de beide jonge lieden te telegrafeeren, opdat zij morgen vroeg hier zijn."

Wilston verzocht zijn vriend om dan maar dadelijk mede te gaan en sprak:

„Laat ons dan onmiddellijk de telegrammen verzenden."

Het telegram, dat men eenige oogenblikken later verzond, luidde als volgt:

„Komt dadelijk naar hier. Ge moet dat zoo onopvallend mogelijk doen. Niemand mag iets weten. Ik logeer in Victoria Hotel, tegenover station.

WILSTON."

Het telegram was geadresseerd aan Mr. Bill Goodwin en Mr. Percy Blackwell, London, „Times".

Toen zij het telegraafkantoor verlieten, zeide de journalist:

„Nu zult u eens zien, mylord, hoe goed deze beide jongens zich van hun taak zullen kwijten. Het zijn een paar brave kerels, wien ik deze kleine extra verdienste gaarne gun."

Zij waren weder op de promenade aangekomen en wilden juist afscheid van elkander nemen, toen zij opgeschrikt werden door het luid geroep van: „hallo gentlemen, hallo!"

Verwonderd keerden zij zich om en bemerkten den hoofd-inspecteur van politie Baxter, die, met zijn hoed in den nek, naar hen toe kwam loopen.

Verheugd schudde hij beiden de hand. Zijn

ontstemming over de reis van gisteren scheen geweken te zijn en het bleek, dat hij Raffles met een bijzondere hartelijkheid groette.

„Eindelijk tref ik u dan toch", riep de chef van Scotland Yard. „Ik heb u overal gezocht. Ik ben zelfs in het badhuis geweest, maar — men heeft mij er uitgejaagd. Men heeft mij daar gezegd, dat ik mij verwijderen moest, omdat ik niet wilde baden.

„Ik vind dat de badmannen te Brighton zeer onwellevend zijn. Zij bezitten geen greintje menschenkennis, want anders hadden zij toch wel moeten zien, wien zij voor hadden!"

Hij haalde diep adem.

„Welnu, ik heb die lieden behoorlijk op hun nummer gezet! Maar, bedenkt eens hoe onbeschaafd zij zijn — de badvrouw van het damesbad verklaarde, dat het haar onverschillig was of ik hoofd-inspecteur van politie of een kolendrager was. Ik had bij haar niets te zoeken en wanneer ik niet oogenblikkelijk maakte dat ik wegkwam, dan zou zij mij zoodanig in opspraak brengen, dat ik er nooit meer aan zou denken om terug te komen.

„Ik heb natuurlijk niet verder met de vrouw gestreden, maar ben stilletjes weggegaan; dat was het beste antwoord dat ik haar geven kon en ik geloof, dat mijn houding een diepen indruk op haar gemaakt heeft. Want toen ik op de promenade nog eens naar haar omkeek, stond de oude vrouw nog op dezelfde plaats voor het badhuis, om mij na te kijken. Zij zal zich niet op haar gemak gevoeld hebben toen zij begreep wien zij weggejaagd had."

De journalist antwoordde:

„Zeer juist, inspecteur. Gij hebt de beste houding aangenomen om uw stand hoog te houden. Vindt u dat ook niet?" vroeg hij aan Raffles, die het geheele verhaal stilzwijgend had aangehoord.

Deze knikte toestemmend en zei tot Baxter:

„Ik ben dezelfde meening toegedaan en moet u er mijn compliment over maken, Mr. Baxter, dat gij de badvrouw juist naar waarde hebt behandeld."

De chef van Scotland Yard maakte een buiging en vervolgde:

„Ik moet u nog eens zeggen, mr. Waller, dat ik er zeer verheugd over ben kennis met u te hebben gemaakt. Uw collega Wilston mag u wel dankbaar zijn, want sedert ik het genoeg had u te leeren kennen, gevoel ik de grootste achting, ja zelfs eerbied voor de journalisten!

„Een stand, waartoe slechts de meest beschaafde en wetenschappelijke menschen be-

hooren, verdient het om in de eerste plaats genoemd te worden als een der beste krachten van onzen modernen tijd!"

Wilston was door deze woorden zeker in zijn gemoed getroffen, want hij haalde zijn zakdoek te voorschijn en bracht dien aan zijn oogen. Niemand zag, dat hij achter die bedekking lachte.

Maar de correspondent van de „Echo de Paris" maakte een diepe buiging en antwoordde:

„Het is de eerste plicht van den journalist om de politie in haar strijd tegen de misdadigers bij te staan en haar te steunen waar het maar kan.

„Deze eischen heb ik mij gesteld vanaf het eerste oogenblik, dat ik journalist ben gewor-

den en ik heb daar nimmer berouw van gehad. Ik ben daardoor een beter mensch geworden en vraag u: wat zou de wereld zijn zonder politie? Wat zou Londen zijn zonder een Phileas Baxter?"

Bij deze woorden maakte hij nogmaals een diepe buiging, waarna Wilston hetzelfde deed. Daarna keerden zij zich om en gingen heen, met moeite hun gelaat in een ernstige plooi houdend.

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard bleef in de gloeiende zon, midden op de Kurpromenade staan, keek de beide heeren na en fluisterde herhaaldelijk:

„Wat een man! Wat een man!"

Of hij hiermede zichzelf of Raffles bedoelde, was niet duidelijk. Misschien wel beiden.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een vroolijke samenzwering.

Den volgenden ochtend kwamen de beide jonge journalisten op den bepaalden tijd bij hun ouderen collega.

Bill Goodwin was een lange slungel, die er geheimzinnig uitzag, maar zeer zacht van aard was, terwijl zijn vriend en collega Percy Blackwell van middelbare grootte en in weerwil van zijn jeugd reeds tamelijk corpulent was.

Toen Wilston, vergezeld van John Raffles, hen in de vestibule van het hotel ontving, ging de kleine Percy naar hem toe, drukte hem de hand en zeide:

„Wel, Mr. Wilston, u wenscht ons te spreken; dat is zeker over zaken? Heeft er misschien een kindermoord plaats gehad? Heeft men getracht de kas van het circus te plunderen? Zijn bejaarde menschen op de wandelpier overvallen en heeft men hun spaarpenningen geroofd? Heeft een uwer dames zich met een neger verloofd? Of heeft de Japansche vloot een mislukten aanval op de kust van Brighton ondernomen? Zijn er spionnen...?"

„No," verklaarde de lange Bill Goodwin. „Je kletst onzin, Percy. Ik zal je zeggen, wat er gaande is: Mr. Wilston heeft plotseling een miljoen geërfd en nu wil hij ons beiden uit-

noodigen om met hem een plezierreis langs de kusten der Middellandsche zee te maken, om daarna gedurende twee maanden naar Monte Carlo te gaan. Voor dat doel heeft hij zeker reeds vijftig duizend pond sterling beschikbaar gesteld."

Bij deze woorden keek hij in de lucht, zette toen zijn ééne been een eind naar achteren, waardoor hij een kellner deed struikelen, die juist voorbij kwam.

De man keek woedend om en wilde den reporter eenige booze woorden toevoegen, maar deze keek hem zóó goedig en onnoozel aan, dat hij begon te lachen en doorliep.

Wilston echter sprak nu:

„Gaat eens hier bij ons aan tafel zitten, boys!"

Toen zij dit gedaan hadden, ging hij voort:

„Je weet van den moord, die voor eenige dagen te Londen op den millionnair Smitson gepleegd is. De moordenaars — men veronderstelt, dat het twee personen waren — heeft men tot dusverre niet kunnen arresteeren. De hoofd-inspecteur van politie Baxter vermoedt echter, dat zij zich hier ophouden; hij beweert zelfs, dat stellig te weten. Maar dat is natuurlijk onzin. Hij is gisteren met denzelfden trein

als wij naar hier gekomen en snuffelt nu overal rond, om de misdadigers te pakken. Hebben jullie mij goed begrepen?"

„Wel," antwoordde Bill Goodwin en verschoof het stuk kauwgom in zijn mond naar den anderen kant.

Percy Blackwell echter beweerde beleedigd: „Wij zijn toch geen Londensche beambten van politie?"

„Allright," ging de verslaggever verder; „let goed op! Mijn vriend lord Aberdeen en ik hebben besloten, om den chef van Scotland-Yard eens aan de kaak te stellen, daar wij hem zullen wijs maken, dat wij de beide moordenaars heben opgespoord en weten, waar zij wonen. Dan zal de hoofd-inspecteur er zeker inloopen. Ik geloof stellig, dat wij zodoende een grap met hem kunnen uithalen."

Percy Blackwell trok zijn beenen in de hoogte.

„Yes", zeide hij kalm. „Wij zijn dan de beide moordenaars en de hoofd-inspecteur moet ons natuurlijk arresteeren, opdat gij u met hem amuseeren kunt. Voor ons is dat geen pretje!"

De lange Bill Goodwin stiet hem aan, trok een gezicht als een bulldog en zei:

„Zulk een wijsneus als jij moest zich stilhouden als hij zich in tegenwoordigheid van volwassen menschen bevindt. Laat de baas toch uitspreken!"

Raffles nam nu het woord en zei:

„Wij zijn juist van plan met jullie te doen zooals ge vermoedt, boys. Slechts met dit onderscheid, dat je het niet voor niets behoeft te doen, maar er ieder vijftig pond sterling voor zult ontvangen. Hoe denken jullie daarover?"

De gezichten van beide jongelui klaarden onmiddellijk op.

„Allright," antwoordde Bill Goodwin. „Het is mij goed, mister Wilston. Al is het vooruitzicht van waarschijnlijk eenige dagen te moeten brommen ook niet heel aangenaam! Geld verzoet den arbeid!"

Maar de dikke Percy haalde de schouders op en beweerde, dat zaken toch altijd zaken zijn.

Daarop haalde John Raffles zijn portefeuille te voorschijn, nam daaruit twee banknoten van vijftig pond sterling en gaf daarvan aan de beide verslaggevers elk een.

„Je ziet," zei hij, „dat ik niet krenterig ben. Ik betaal vooruit en twijfel er niet aan, of ge zult met plezier doen, wat wij u vragen. Als alles naar wensch gaat, heb ik er misschien nog wel wat voor over. Doet dus goed je best!"

Mr. Wilston, redacteur van de „Times", eindigde het gesprek met de woorden:

„Dat is dus in orde, boys. Laat jullie nu in het Strand-Hotel een kamer op de tweede étage geven. Gaat daar dadelijk heen en laat je inschrijven onder jullie waren naam, want het is zeer goed mogelijk, dat wij dadelijk met ons werk een aanvang nemen.

„Zorgt er vooral voor, dat je een kamer krijgt, waarnaast een vertrek is, dat niet bewoond wordt. Dat moet later door den hoofd-inspecteur betrokken worden en daar moet hij jullie gesprekken kunnen hooren over den moord op den millionnair Smitson.

„Je moet vooral goed opletten en er voor zorgen, dadelijk op te merken als wij drieën, de hoofd-inspecteur, deze heer en ik, in het vertrek naast dat van jullie komen. Je moet dan dadelijk beginnen met over den moord te spreken. De hoofd-inspecteur zal dan achter de deur gaan staan en ieder woord hooren.

„Richt alles zóó in, dat hij niets van het bedrog kan bemerken.

„Ik geloof, dat jullie nu genoegzaam ingelicht zijt, of heb je misschien nog iets te vragen?"

De beide reporters schenen niets meer te zeggen te hebben want zij stonden op, staken hunne banknoten van vijftig pond sterling bij zich, zeiden „good morning" en verlieten het hotel.

.....

Een uur later gingen de beide samenzweerders naar Phileas Baxter, die in een strandstoel zat en in zee keek. Hij had waarschijnlijk gehoopt, dat de misdadigers een boottochtje gemaakt hadden en zouden landen juist waar hij zat.

„Het is goed, dat wij u eindelijk treffen, inspecteur. Wij loopen reeds een paar uur rond!" riep Jimmy Wilston, terwijl hij voor den chef van Scotland Yard boog.

De inspecteur keek beiden aan en vroeg eindelijk:

„Wat is er? Gij schijnt zeer warm te zijn."

De correspondent van de *Echo de Paris* was inderdaad buiten adem komen aanloopen en gaf geen antwoord, terwijl hij beduidde, dat hij eerst op adem moest komen, maar Wilston riep:

„U hebt goed praten, inspecteur. U gaat in een strandstoel zitten en kijkt naar de zee, terwijl wij ons halfdood loopen om de misdadigers te vatten."

Mr. Waller scheen eindelijk ook weer tot

adem gekomen te zijn, want hij wierp een verwijtenden blik op Baxter.

Baxter was opgesprongen en vroeg, met een verschrikt gezicht, terwijl hij beefde van opgewondenheid:

„Welke misdadigers meent ge. U bedoelt toch niet. . . .”

De redacteur van de *Times* ging in het zand zitten en sloot de oogen alsof hij weer tot bedaren wilde komen en zei:

„Jawel, inspecteur. Ik bedoel dezelfde lieden, de beide kerels die den millionnair Smitson vermoord hebben!”

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard keek hem aan en vroeg haperend en stamelend, of de misdadigers zich te Brighton bevonden.

„Ja, ze zijn hier,” luidde het antwoord, „voor een paar uur zijn zij aangekomen en logeeren op de tweede étage in het Strand-hotel, maar u zit hier kalm bij de zee en let op niets.”

Baxters hart klopte. Hij liep op een drafje in een kring om de beide in het zand liggende mannen en om den strandstoel heen.

„Dat wist ik wel!” riep hij zegevierend uit. „Ziet ge wel, Wilston, dat ik gelijk had? Erkent ge nu eindelijk dat de hoofd-inspecteur van politie van Scotland Yard nog wel iets meer kan dan brood eten? Als ge nu niet erkent, een nederlaag geleden te hebben, dan zijt ge onverbeterlijk en ik verheug er mij over, dat ik juist in tegenwoordigheid van uw vriend Mr. Waller zulk een groot succes behaald heb!”

John Raffles was opgestaan en verwijderde de vochtige zandkorrels van zijn panamahoed.

„Wat denkt ge nu te doen, mijnheer de inspecteur?” vroeg hij.

Baxter maakte een beweging, alsof hij wilde weggaan.

„Ik zal van het politiebureau hier ter stede eenige agenten halen en de beide mannen dadelijk laten arresteeren,” gaf hij op kalmen toon ten antwoord.

De redacteur van de „*Times*” scheen uitgerust te zijn van zijn vermoeidheid, want hij sprong op en hield den geweldige bij den arm vast.

„Bega geen dwaasheden, inspecteur,” riep hij uit. „Wees vooral bedaard! Eén onvoorzichtig oogenblik kan de zaak doen mislukken. Tracht eerst met uw eigen ooren iets van de boosdoeners omtrent hun misdaad te vernemen. Wij kunnen ons, after all, wel vergist hebben!”

En nu begon hij uitvoerig het plan te bespreken, dat hij dienzelfden morgen met de beide verslaggevers had gemaakt.

De hoofd-inspecteur van politie kon het onder dit verhaal van ongeduld om de moordenaars te arresteeren, bijna niet meer uithouden.

Maar Wilston schilderde hem zijn ideeën zóó duidelijk en John Raffles ondersteunde deze woorden met zóóveel kracht, dat de hoofd-inspecteur van Scotland Yard zich eindelijk bereid verklaarde, om vóór de arrestatie te probeeren, of men de gesprekken der misdadigers in een aangrenzend vertrek kon afluisteren.

„Maar ik wil u wel één ding verzekeren,” verklaarde hij eindelijk. „Als wij elkander hedenavond ontmoeten, dan breng ik mijn geladen browning mede. Men kan nooit weten en ik ben niet van plan om een slachtoffer van mijn beroep te worden.”

De redacteur knikte toestemmend. Maar Raffles verklaarde:

„Als u uit de gesprekken der beide mannen aanwijzingen genoeg hebt, dat zij inderdaad de daders zijn, dan moet u telegrafisch uw secretaris Marholm met een dozijn agenten ontbieden. Dan kan de arrestatie plaats hebben. Buitendien maakt het een beteren indruk als u in deze sensationeele moordgeschiedenis met voldoende strijdkrachten optreedt, dan wanneer gij geheel alleen de arrestatie zoudt doen.”

Met deze woorden had hij den hoofd-inspecteur voor zijn plan gewonnen. Want als het volgens den wensch van Baxter was gegaan, dan had deze op iedere wandeling het geheele personeel van het hoofdbureau van politie uit voorzichtigheid om zich heen gehad.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het ochtendgesprek.

Toen Baxter, begeleid door zijn beide vrienden, in het kantoor van het Strandhotel kwam, stond de boekhouder, een nog jong persoon, op, maakte een diepe buiging en vroeg wat de heeren verlangden.

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard keek om zich heen, alsof hij vreesde voor ongewenschte luisteraars.

Daarna ging hij naar den boekhouder, boog zich voorover en fluisterde op geheimzinnigen toon:

„Er zijn heden in uw hotel twee jonge heeren aangekomen!”

De boekhouder maakte een bevestigende beweging:

„Ja, mijnheer,” zei hij, „en ik hoorde toevallig ook de namen der beide gentlemen: — zij heeten mr. Bill Goodwin en mr. Percy Blackwell, wonen beiden te Londen en vertoeven hier voor onbepaalden tijd.”

De hoofd-inspecteur van politie knikte met het hoofd.

„Uitmuntend. U hebt gelijk, Sir, dat zijn de namen van de beide lieden, die ik zoek,” verklaarde hij, ofschoon hij de namen nog nooit gehoord had.

„Mag ik weten wat u wenscht en met wien ik de eer heb te spreken, mijnheer?” vroeg de boekhouder.

„De namen der beide gentlemen, die mij begeleiden, zijn voor u van geen belang,” antwoordde Baxter, „maar ik ben de hoofd-inspecteur van politie te Londen en heb het plan om de heeren Goodwin en Blackwell te arresteren.” —

Jimmy Wilston, de redacteur van de „Times”, stak onwillekeurig zijn hand uit, alsof hij den inspecteur voor diens onvoorzichtigheid een muilpeer wilde toedienen; maar Lord Lister hield hem nog ter rechtertijd terug, door den arm van den journalist vast te grijpen.

De boekhouder had hiervan echter niets bemerkt. Door de mededeelingen van Baxter was hij zóó getroffen, dat hij eenige oogenblikken noodig had om zich te herstellen.

„Arresteren!?” riep hij ten slotte verschrikt uit. „Wat hebben die beide heeren dan wel misdaan?”

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard legde de hand op den schouder van den boekhouder.

„Het zijn de gewetenlooze moordenaars,” fluisterde hij, „die de vorige week in Londen den millionaire Smitson vermoord en beroofd hebben!”

De jonge boekhouder deed een schrede achterwaarts en hield zich vast aan het schrijfbureau. Hij was doodsbleek geworden.

„Moordenaars en roovers!” herhaalde hij. Hij verwijderde de hand van Baxter, die nog steeds op zijn schouder rustte en begon in het kantoor heen en weer te loopen.

„Moordenaars en roovers in ons huis! Alle logés zullen, zoodra zij dit te weten komen, het Strand-hotel op staanden voet verlaten en dat nog wel midden in het seizoen! Wij zijn geruïneerd en kunnen ons hotel wel sluiten! Dat is verschrikkelijk, mijnheer de inspecteur, dat is verschrikkelijk!”

Den hoofd-inspecteur van Scotland Yard schenen deze wanhoopskreten weinig belang in te boezemen. Wat kon hem het Strand-hotel schelen? Dat was hem onverschillig en hij vroeg:

„Mij werd medegedeeld, dat de beide misdadigers kamer no. 23 op de tweede étage betrokken hebben. Komt dat uit?”

De jonge boekhouder kon geen woord meer zeggen. Hij maakte slechts een toestemmende beweging met het hoofd.

„Ja,” zeide hij eindelijk, terwijl hij voor zijn schrijfbureau ging zitten en den voor hem staanden Baxter nog steeds aankeek.

Thans begon Jimmy Wilston zich in het gesprek te mengen.

„Mijnheer de hoofd-inspecteur van politie,” aldus sprak hij den boekhouder aan, „is niet van plan, de misdadigers onmiddellijk te arresteren. Zijn bedoeling is om te probeeren of hij heimelijk getuige kan worden van een gesprek tusschen de beide verdachten.

„Hij wenscht zich daarom naar het aangrenzende vertrek te begeven in de hoop, dat dit vrij is.”

De boekhouder moest zich in zijn verwarring eerst een oogenblik bedenken, voordat hij de beteekenis dezer woorden begrepen had.

„Het is wel is waar vrij,” bevestigde hij op klagenden toon, „maar ik vrees, ik vrees. . . dat het opzien verwekken zal en dat het den goeden naam van ons huis nog meer zal benadeelen.”

John Raffles, die zich tot dusverre stil gehouden had, verklaarde nu met een vroolijk lachje op het gelaat:

„Wees onbezorgd, mijnheer, het spreekt vanzelf, dat alles wat wij in dit huis zullen doen met de meest mogelijke voorzichtigheid en kieschheid zal plaats hebben. Wij hebben er geen belang bij om uw hotel in opspraak te brengen.

„Maar daar staat tegenover, dat u moet inzien, dat wij onzen plicht te vervullen hebben.”

De jonge man stond op, reikte den Grooten Onbekende de hand, en bedankte hem:

„Ik ben erkentelijk voor uw vriendelijke woorden, mijnheer,” zei hij, „en verzeker u, dat u er van overtuigd kunt zijn, dat ik de laatste ben, die u in den weg zal staan, als gij uw plicht vervullen wilt.”

Hij dacht een oogenblik na. Daarna hief hij moedig het hoofd op en zei:

„Mag ik u verzoeken, mijnheeren, om mij te volgen? De beide lieden, waarop zulk een zware verdenking rust, bevinden zich op hun kamer. Ik zal u, volgens uw verlangen, naar het aangrenzende vertrek brengen.

„De verbindingsdeur tusschen de beide vertrekken zijn alleen door een pluche portière bedekt, zoodat u volgens mijne meening bij volkomen stilte zeer goed in de gelegenheid zult zijn, ieder gesprek uit de andere kamer te hooren.”

Daarna zette zich de kleine stoet, met den boekhouder aan het hoofd, in beweging.

Op de tweede étage bleef de jonge hotelbeambte voor nummer 24 staan, draaide het electrische licht op en verzocht de heeren met een handbeweging om naar binnen te gaan.

De drie heeren voldeden aan zijn verzoek en ieder van hen deed moeite, om zooveel mogelijk de stilte te bewaren. Daarna werd de deur zonder geruisch, evenals men haar geopend had, weder achter hen gesloten, en de boekhouder verdween bijna onhoorbaar over de dikke loopers.

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard keek eerst redacteur Wilston en daarna zijn bijzonderen beschermeling, den correspondent van de „Echo de Paris” aan. Ieder van hen begreep het stille verzoek, dat in dezen blik lag opgesloten.

En als vanzelfsprekend nam ieder een der met leder overtrokken stoelen, die rondom de tafel stonden, plaatste ze vlak bij de portière, waarachter zich de verbindingsdeur bevond, en nam plaats.

John Raffles had een beweging gemaakt om zijn sigarettenkoker uit zijn vestzak te halen, maar hij liet zijn hand halverwege weer zakken.

In het zijvertrek had zich iets bewogen. Men hoorde een zacht geluid, alsof iemand van zijn stoel opstond en een paar stappen door het vertrek deed.

En nu hoorden zij ook een stem die met korte, eenigszins heesche woorden sprak, waardoor Lord Lister onwillekeurig aan Bill Goodwin moest denken, aan dien langen, mageren jongen met het brutale gezicht.

„Voor den duivel, Percy,” sprak de stem.

„Ik begrijp niet, hoe je op de onnoozele gedachte gekomen bent om in dit vervloekte nest, drie uur van Londen verwijderd, je toevlucht te nemen.”

De aangesprokene lag waarschijnlijk op een divan, want de luisteraars hoorden de springveeren kraken, toen hij op den anderen kant ging liggen.

„Bill, mijn zoon, lange deugniet, begrijp je dan in het geheel niet, welk een fijn overleg dat is?

„Juist zoo dicht bij Londen wilde ik zijn!

„Je kunt er van verzekerd zijn, en ik wed om een pond sterling tegen een pruimenpit, dat al de grenskantoren en havenplaatsen reeds met onze signalementen in kennis zijn gesteld.

„De brave hoofd-inspecteur van politie Baxter heeft zeker gedacht, dat wij onmiddellijk zouden probeeren, naar het buitenland te vluchten. Ik verklaar je, dat geen muis vandaag onopgemerkt over het Kanaal komt. Hier te Brighton kunnen wij ons zoo lang ophouden, als wij willen en zoolang de banknoten van duizend pond van den in vrede rustenden bankier daarvoor toereikend zijn.”

De drie mannen in het aangrenzende vertrek keken elkander veelbeteekenend aan.

„Hebt u gehoord, hoe een van de beide kerels, zonder eenig vermoeden daarvan te hebben, ons zijn misdad bekende?” fluisterde

de hoofd-inspecteur van Scotland Yard opgewonden.

„Ja,” antwoordde John Raffles, even zacht.

„En met welk eene afschuwelijke onverschilligheid sprak dit uitvaagsel der menscheid er over!”

Maar zij hielden op met fluisteren, om niets te missen van het gesprek der beide moordenaars, dat nu weder een aanvang nam.

De eerste, die met den naam „Bill” werd aangesproken, zei nu op fluisterenden toon:

„Je kunt zeggen, wat je wilt, Percy, maar ik kan de gedachte niet van mij afzetten, dat de zaak voor ons nog een vervloekt slechten keer zal nemen.”

„Lafaard!” zei de andere hoonend. „Als ik er eenig vermoeden van had gehad, dat jij zoo angstig bent, dan had ik je liever zulk een trap gegeven, dat je naar de Schotsche Hooglanden gevlogen waart. Zoo iets is mij nog nooit overkomen. Jij hebt er eigenlijk niets aan gedaan. Voor zoover ik over de Engelsche wetten oordeelen kan, blijf je in elk geval buiten vervolging, en in het allerongunstigste geval zou men je hoogstens een paar jaar achter de tralies kunnen zetten.”

Bij deze woorden begon hij te lachen. „Want,” ging hij voort, „dat is voor jou niets nieuws, als ik mij niet vergis, heb je reeds gedurende acht jaar het voorrecht genoten, op kosten van den Staat te worden onderhouden en de uniform der gevangenen te mogen dragen.”

„Zoo,” bromde de ander met heesche stem; „maar ik ben in weerwil daarvan nog niet zóó gehard, dat het mij onverschillig zou laten, als ik dien vervloekten hond Baxter in mijn nabijheid zag.”

„Heb maar geen zorg, oude jongen,” lachte de ander. „Daarvoor zal je hier te Brighton geen angst behoeven te hebben.”

Daarop volgde een lange stilte, waarna een der twee ironisch begon te lachen.

„Wat ben je toch sluw, Percy,” klonk de stem van Bill. „Je bent met je mond steeds vooraan, maar als het er op aan komt, dan...”

„Om je spijsvertering te bevorderen, kan ik je mededeelen, dat ik tien minuten geleden uit dit venster den hoofd-inspecteur van politie Baxter over het plein heb zien gaan. Naast hem liepen twee heeren en alle drie zijn hier het hotel binnengegaan.”

Op dit oogenblik hoorde men de canapé kraken. Hij, die er op gelegen had, moest zeker bliksemsnel zijn opgestaan.

„Spreek toch geen onzin!” riep hij en aan

den toon zijner stem kon men bemerken, dat de spreker in doodsangst verkeerde. „Ik geloof, dat je reeds spoken ziet!”

„Waren het maar spoken, Percy!” ging de andere stem voort. „Maar jij zult wel willen gelooven, dat ik ten gevolge van nadere relaties met Scotland Yard, den hoofd-inspecteur Baxter reeds op vijfhonderd schreden afstands herken. Er is op de heele wereld slechts één persoon te vinden met zulk een verzopen gezicht als hij. En als het aan mij lag, dan was hij reeds lang van het aardrijk verdwenen; wie weet, misschien vind ik nog eens de gelegenheid om mijn wensch te kunnen volbrengen.”

In het aangrenzend vertrek hoorde men wederom eenige beweging.

Wilston en John Raffles keken elkander veelbeteekenend aan en wendden hun blikken daarna op den hoofd-inspecteur van Scotland Yard, die tusschen hen in zat met gebalde vuisten en moeite had om niet in een geweldig vloeken uit te barsten.

Intusschen werd het gesprek in de kamer no. 23 voortgezet.

„Ben je er wel zeker van, je niet vergist te hebben?” vroeg de angstige stem nog eens.

„Ik wil er mijn ziel op verwedden, tenminste als dat artikel nog waarde heeft,” klonk de heesche stem.

„Ik wou dat de kerel een ongeluk kreeg!” riep Percy. „Wij zitten dus behoorlijk in de muizenvall!”

„Een betere uitdrukking is er niet voor te vinden,” zei de andere.

„En meen je, dat die beroerde hoofd-inspecteur van politie voor ons hier is?”

„Dat durf ik nog niet beweren,” luidde het antwoord, „maar het is mogelijk, dat hij vermoedens heeft en met zijn rooden neus hier rondsnuffelt. Misschien houdt hij het voor dringend noodzakelijk om zijn goeden naam door een groote vangst weer eenigszins te herstellen, omdat de groote John Raffles hem bijna elke week bespottelijk maakt.

„En nu wil de idioot ons als bliksemafleiders gebruiken, alsof daarvoor niet genoeg andere brave jongens te vinden waren!”

„Bedank den Grooten Onbekende daarvoor,” bromde de ander.

Er ontstond weer een lange pauze.

Daarna vroeg de eerste:

„Maar wat kunnen wij nu doen, Bill, om uit de muizenvall te geraken?”

Bill wist geen raad, maar zei:

„Tot morgenavond moeten wij in ieder ge-

val hier blijven om geen onnoodige vermoedens op te wekken en zullen dan morgenochtend de vlucht nemen. Ik zal morgenmiddag zien of ik ons voor geld en goede woorden een zeil- of kleine stoomboot kan verschaffen. Op zee is het volgens mijn meening duizendmaal veiliger dan aan land."

"En wat wil je met een zeil- of stoomboot doen?" vroeg Percy.

"Ons geluk beproeven," klonk het antwoord. "Bij kalme zee bestaat er voor ons kans, om over het Kanaal te komen en de Fransche kust te bereiken."

Zijn makker liep eenige keeren opgewonden door het vertrek. Toen bleef hij plotseling staan en stampte zacht met den voet.

"Het is een vervloekt gevaarlijke zaak, die je voorhebt," beweerde hij aarzelend.

Zijn medeplichtige begon weer op zijn eigenaardige manier te lachen en zei:

"Wel, my boy, maar nog lang zoo gevaarlijk niet als wanneer wij hier blijven.

"In het ergste geval drijven wij een paar uur op zee rond en worden dan door het een of ander stoomschip opgepikt; want in het Kanaal zijn altijd een massa stoombooten.

"Ik ben in elk geval vast besloten om morgenochtend in zee te gaan. Als jij hier wilt blijven en wachten totdat men je pakt en gaat ophangen, dan zal ik je je geluk niet verstoren."

Wederom liep Percy radeloos in het vertrek op en neer. Daarna hoorden de luisteraars, dat zij hun besluit met een handslag bezegelden.

"All right, Bill, zie dan maar om naar een boot, ik maak de reis mee!" zei de stem van Percy.

Na deze woorden ging hij weer op den divan liggen en ontstond er een diepe stilte.

Zij, die zich in het aangrenzende vertrek bevonden, bleven nog luisteren; maar toen zij niets meer vernamen, stonden zij op en verlieten zacht het vertrek.

Onhoorbaar trokken zij de deur achter zich dicht.

Er werd geen woord gesproken, totdat zij in de vestibule kwamen, waar de boekhouder hen wachtte. Ongeduldig ging hij naar hen toe; blijkbaar in vreeselijke spanning verkeerende.

"Welnu?" vroeg hij.

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard keek den boekhouder met zulk een vernietigenden blik aan, alsof deze zelf de zwaarste misdaad had begaan.

"Mijnheer," zei hij op strengen toon, "ik moet u mededeelen, dat mijn vermoedens en onderzoeken tot een volkomen resultaat hebben geleid. De beide bewoners van kamer no. 23 zijn de moordenaars van den millionaire Smitson. Wij zijn in de gelegenheid geweest, een gesprek van de misdadigers af te luisteren en er bestaat nu geen twijfel meer aan hun schuld."

De jonge man werd radeloos. Hij had moeite om te blijven staan.

"Had ik dat maar vermoed," jammerde hij zacht, "dan zou ik nooit hebben toegestaan, dat deze menschen een voet in ons hotel gezet hadden. Wat zal de directeur wel zeggen, als ik hem mededeel tot welk vreeselijk resultaat uw onderzoek heeft geleid. Hij zal dat niet overleven, want tot dusverre was het de trots van het Strand-hotel, alleen menschen uit den voornaamsten stand tot logées te hebben."

De hoofd-inspecteur van politie gedroeg zich zeer officieel.

"Ik ben niet in staat om ten opzichte van uw hotel ook maar iets door de vingers te zien," zei hij met waardigheid. "Ik zal mijn plicht betrachten en moet het aan den tijd overlaten, welke gevolgen zullen voortvloeien uit het feit, dat u misdadigers opneemt."

"Wat zult gij dan doen, mijnheer de inspecteur van politie?" vroeg de boekhouder.

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard haalde de schouders op en zei onverschillig:

"U zult spoedig genoeg gelegenheid hebben om u van mijn maatregelen te overtuigen."

Daarna ging hij naar den jongen man toe, pakte hem bij de jas, keek hem aan en zeide:

"Gij weet nu, wie die beide mannen zijn. Eerst morgenochtend kan ik ze arresteren. Tot zoo lang beveel ik u om in alle opzichten het stilzwijgen te bewaren, ook tegenover uw chef. Ik waarschuw u er ook voor geen medelijden te krijgen en de misdadigers een wenk te geven, want daardoor zoudt gij als medeplichtige beschouwd kunnen worden!"

De jonge man maakte zich met een ruk vrij en trad een schrede achterwaarts.

"Mijnheer de inspecteur van politie, ik moet u dringend verzoeken, uw woorden eenigszins te matigen," riep hij uit.

Maar de hoofd-inspecteur van Scotland Yard scheen niet te begrijpen, dat hij met zijn woorden wat te ver was gegaan. Integendeel, hij werd nog brutaler.

"Het is goed", zeide hij, "wind u maar niet zoo op. Ik weet, dat zulke jonge menschen als gij spoedig beleedigd zijn. Maar daarmee be-

wijst gij u zelf een slechten dienst; want gij moest toch begrijpen, dat ik, als man van ondervinding, het karakter der menschen beter begrijp dan gij!

„U hebt in elk geval geen recht om tegenover mij zoo te spreken als u gedaan hebt. Want wat bent u; een eenvoudig boekhouder in een hotel. Als u eerst hoofd-inspecteur van politie te Londen bent geworden, dan raakt ge er aan gewend, dat de Engelsche pers zich iederen dag met u bemoeit. . . ., en ook dan eerst zult gij zoo bescheiden worden als ge behoort te zijn!”

Hij scheen niet te hooren, dat Wilston zich achter hem verslikte en stond te hoesten.

Want hij keerde zich om, groette den nog steeds voor hem staanden jongen man uit de hoogte en verliet de vestibule, gevolgd door den redacteur van de „Times” en John Raffles.

Toen zij op straat gekomen waren, vroeg de Groote Onbekende op beleefden toon:

„Mag men weten, mijnheer de inspecteur, welke maatregelen u nu denkt te nemen? U moet mij mijne nieuwsgierigheid niet ten kwade duiden, want ik acht het een groot geluk, dat ik thans aan uwe zijde mag staan en uw geniale maatregelen met eigen oogen mag aanschouwen. Dat is een groot genot voor mij en ik zal het gedurende mijn geheele leven onthouden.”

De chef van Scotland Yard legde welwillend de hand op zijn schouder.

„Ik verzeker u nogmaals, Mr. Waller,” zei hij, „dat het mij groot genoeg doet in u iemand te hebben leeren kennen, die zeker de meest sympathieke vertegenwoordiger van de internationale pers is.

„Ik heb daarom ook geen redenen om mijn plannen langer voor u verborgen te houden, des te minder nog, omdat gij er zooveel belang in schijnt te stellen.

„Dat is een verschijnsel, dat zich bij uw collega's niet heel dikwijls voordoet.”

Bij deze woorden wierp hij een blik op Jimmy Wilston, die met de handen in de zakken naast hem voortsloenterde.

„Ik zal nu onmiddellijk,” aldus ging Baxter voort, „mijn secretaris Marholm met de noodige agenten naar hier ontbieden en hem opdragen, zich morgen vroeg bij mij aan te mel-

den. Ik verzeker u, dat wij dan binnen een half uur de hand op de moordenaars gelegd zullen hebben.”

De correspondent van de „Echo de Paris” sloeg zijn handen te zamen en keek met een verbaasden blik naar den hemel.

„Mijnheer de inspecteur van politie,” riep hij uit, „ik sta er verbaasd over dat gij uwe maatregelen zoo kalm weet te nemen!”

Deze ontboezeming had ten gevolge, dat het gezicht van den hoofd-inspecteur van Scotland Yard vuurrood werd.

Hij zwol zienderoogen op en de beide vrienden dachten niet anders of de hoofd-inspecteur van politie zou op de plaats zelf van pure verwaandheid barsten en de lucht invliegen.

Maar na enkele oogenblikken koelde de blaaskaak weer een weinig af, de roodheid in zijn gezicht verdween en hij nam weer normale afmetingen aan.

Hij bleef nog eenige oogenblikken midden op straat staan, reikte zijn beide begeleiders de hand en verklaarde:

„Ik moet tot mijn spijt nu afscheid van u nemen, mijne heeren, omdat ik het telegram aan mijn secretaris afzenden moet. Ik zal er u natuurlijk kennis van geven, als ik morgenochtend de misdadigers denk te arresteeren. Tot zoo lang groet ik u, mijne heeren!”

Hij nam zijn hoed af, boog en stapte als een pauw langs de promenade.

Jimmy Wilston keek hem eenige oogenblikken lachend na.

„Drommels, lord Lister, de kerel is inderdaad onverantwoordelijk dom, niet waar?” vroeg hij.

„Vreeselijk dom!” was het korte antwoord.

„Om geen ander woord te gebruiken.” Gearmd slenterden zij naar de groote Kurzaal, waar heden het eerste bal van het seizoen zou plaats hebben.

Maar een uur later stonden er twee politieagenten op de breede promenade, tegenover het Strand-hotel opgesteld.

Zij liepen voor het hotel op en neer, en hadden de oogen op de tweede étage gevestigd, waar de beide moordenaars van den millionaire Smitson uit het venster lagen, hun pijpen rookten en scheeve gezichten tegen de voorbijgangers trokken.

ZESDE HOOFDSTUK.

In naam der wet.

Den volgenden ochtend kreeg de badplaats een aanzienlijke versterking van politie. Want zooals Baxter had bevolen, kwam de „vloot” met twaalf agenten met den trein van tien uur aan.

Voor het station traden de agenten in het gelid. De „vloot” stelde zich aan hun spits; hij had zijn kleinen ronden hoed — want hij was in burger, — op het linkeroor, rekte zich uit, zette een barsch gezicht en schreeuwde:

„Gij moet met drieën marcheeren, overeenkomstig het bevel van den hoofd-inspecteur van politie, het linkerbeen het eerst! Dus opgepast, idioten, thans voorwaarts. Een — twee — een twee!”

Daarop ging de troep voorwaarts.

Bij gebrek aan een sabel had de „vloot” zijn wandelstok als een geweer over den schouder gelegd; zijn dunne zomerjasje fladderde vroolijk in den morgenwind.

Er ontbrak nog alleen muziek; ware die er ook geweest, dan zou men zich in een kleine Pruisische garnizoensplaats gedacht hebben.

Iets zoo grappigs als deze groote dikke kerels, met hun hooge helmen en gele riemen om de dikke buiken, had men nog nooit te Brighton gezien.

Met dreunende stappen ging het detachement langs de promenade, begeleid door een jubelende kinderschaar, die dit tooneel als een speciale voorstelling beschouwde.

De hoofd-inspecteur van politie juichte in stilte toen hij zijn manschappen zag aankomen.

„Bijna militair”, dacht hij met innige blijdschap, en in zijn vreugde nam hij de „vloot” dadelijk mee naar zijn kamer, onthaalde hem op een whiskey-soda en vertelde hem de geheele geschiedenis van den moord.

Het duurde zeker wel een uur voordat hij daarmee gereed was.

Marholm had alles zwijgend aangehoord. Toen zijn hooge chef eindelijk zweeg, zeide hij wantrouwend:

„Mij komt de geheele geschiedenis een beetje vreemd voor, inspecteur.”

„Waarom vreemd?” vroeg de chef van Scotland Yard.

„Omdat Jimmy Wilston er bij is,” antwoordde de „vloot”. „Die is nogal uitgeslagen en heeft u, zooals u zich nog wel zult herinneren, reeds menige poets gespeeld.”

Baxter antwoordde met een veelbetekenend schouderophalen:

„Dat begrijp jij weer niet, Marholm,” zei hij. „Ik heb je toch reeds gezegd, dat de redacteur Wilston in de geheele geschiedenis slechts een ondergeschikte rol speelt.”

Met zijn vriend, den Londenschen correspondent van de „Echo de Paris,” is het geheel iets anders. Dat is een flinke kerel, daar kunnen jullie allen een voorbeeld aan nemen. Die begrijpt zeer goed welk een edele, maar tevens moeilijke betrekking die van hoofd-inspecteur van politie is en welke eischen men stelt aan mijn verstand en mijn doorzicht. Dien man zal het nooit invallen om te beweren, zooals jij dikwijls doet, dat ieder mensch gemakkelijk in staat is de betrekking van hoofd-inspecteur van politie waar te nemen.

„Die man heeft slechts woorden van lof en bewondering voor mij over.”

De „vloot” trok een wantrouwend gezicht.

„Deze omstandigheid getuigt tegen hem, inspecteur,” zei hij.

Baxter werd vuurrood en sprong op.

„Wat wil je daarmee zeggen?!” voer hij uit.

Marholm keek hem vertrouwelijk aan.

„Ik wilde daar alleen mede zeggen, mijnheer de inspecteur,” antwoordde hij, „dat het nog altijd in uw nadeel was als iemand u bewonderde.”

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard was dadelijk tevreden gesteld. Hij had er niets van begrepen.

„Goed”, sprak hij, „je moet je altijd zóó uitdrukken, dat je woorden geen aanleiding kunnen geven tot misverstand.”

„Ik zal moeite doen om in de toekomst aan uw verlangen te voldoen”, verklaarde de

„vloot" terwijl hij zijn gelaat tot een grimas vertrok.

De hoofd-inspecteur van politie ging nu naar het venster, waar de agenten nog altijd voor stonden en zich lieten bekijken. Verscheidene minuten keek hij naar dit schrikwekkend tooneel, zooals eenmaal keizer Nero naar het brandende Rome keek.

„Ik heb de beide heeren, mr. Waller en mr. Wilston er reeds kennis van gegeven, dat zij mij hier voor het huis om elf uur kunnen verwachten," zeide hij eindelijk, terwijl hij in de kamer terugkeerde en op de klok keek.

„Het is nu elf uur, en ik zie, dat mijn vrienden stipt op tijd zijn, want daar komen zij juist over het plein. Ik denk, dat wij thans het recht zijn vrijen loop kunnen laten."

Bij deze woorden greep hij zijn hoed; de „vloot" zette den zijne ook op.

Twee minuten later werd de stoet bij het Strand-hotel, dat vreedzaam zijn witte muren door de warme Julizon liet beschijnen, opgesteld.

Onmiddellijk werden alle uitgangen door politie-agenten bezet, waarvoor ongeveer zes man noodig waren. Deze zes mannen haalden hun Brownings te voorschijn, keken ze na, zetten hun helmen recht, trokken de jassen glad en — wachtten op den vijand.

De overige zes man hield de hoofd-inspecteur van politie bij zich en betrad daarna, gevolgd door de „vloot", den correspondent van de „Echo de Paris" en den redacteur van de „Times", de vestibule van het hotel, waar hem de directeur en de boekhouder handenwringend tegemoet snelden.

„Laat den weg vrij!" donderde Baxter.

De beide in den weg staanden werden op zijde geduwd, en daarna stormde de geheele troep met een aanloop de trappen op.

Op de gang der tweede étage werd eerst de reveille geblazen voordat men naar binnen ging.

„Jij gaat het vertrek binnen en beveelt den beiden kerels, zich over te geven, Marholm!" commandeerde Baxter. „Deel hun ook tegelijkertijd mede, dat iedere tegenstand nutteloos is, en dat wij hen bij de geringste vijandelijke beweging neer zullen schieten. Ik denk, dat dit wel indruk zal maken. Wat denkt gij daarvan, mijne heeren?"

De beide „oorlogscorrespondenten" vonden helaas geen gelegenheid, om hunne zeer gewaardeerde ideeën te uiten, want de „vloot" verzette zich levendig.

„Ik denk er niet aan, om mij in het hol van

den leeuw te wagen, mijnheer de inspecteur," zei hij op vastberaden toon. „Ik heb vrouw en kinderen en mag niet zoo roekeloos zijn, de kans te loopen, deze arme, onverzorgde schepsels van hun eenigen kostwinner te berooven. Ik heb nog familieplichten, mijnheer! En ik zou een schurk zijn, als ik niet aan hen dacht, en mij door een paar ellendige spitsboeven liet vermoorden."

Baxter stond op het punt om zijn secretaris een flinke muilpeer te geven. De „vloot" die dit zag, nam onmiddellijk een houding aan alsof hij wilde boksen.

Dit feit kalmeerde den strijd lust van den chef van Scotland Yard onmiddellijk. Hij gevoelde er niet den minsten lust toe, om zich hier in tegenwoordigheid van al deze lieden te laten bespotten. Het was reeds erg genoeg als dit onder vier oogen gebeurde.

Daarom gebood hij nu op vrij kalmen toon:

„Je zult doen, wat ik je beveel! Ik ben je chef en je moet mij gehoorzamen! Je bent in dienst. En hier heb je vrouw noch kinderen!"

„Nee, maar thuis wel," riep de „vloot" op hartverscheurenden toon. „En wat denkt u wel, inspecteur, dat er met mij gebeuren zou, als ik dood naar huis werd gebracht?"

„Dat is mij totaal onverschillig, brutale idioot!" donderde de inspecteur van politie, die nu in woede losbarstte. „Ik herhaal je nog éénmaal, je hebt hier te gehoorzamen, of de duivel zal je in stukken hakken. Het zou nog mooier zijn, als het reeds zoover gekomen was, dat ik een ondergeschikte eerst nog moest vragen of hij mijn bevel wilde gehoorzamen."

„Wat is dat toch voor een geweldig lawaai hier buiten in de gang? Kunt ge dat niet ergens anders doen?" riep op verwijtenden toon een krakende stem achter hen.

Zoo snel als de bliksem keerde zich de geheele troep om. En toen zagen zij iets, waarover zij met recht verbluft waren.

De kamerdeur van no. 23 stond namelijk wijd open en bij het raam stond een bijzonder lange, magere kerel, wiens haar hem in het gezicht hing en die slechts gekleed was in pyamabroek en pantoffels. Om zijn bovenlichaam had hij een handdoek geslagen.

Jimmy Wilston had nauwelijks deze wonderbare verschijning gezien, of hij begon luid te schreeuwen:

„Dat is een van hen!"

„Hoera!" schreeuwde Baxter, haalde zijn pistool voor den dag en stormde op den langen slungel, die in handdoek en pyamabroek gekleed was, los. Deze was door dezen plotse-

lingen aanval schijnbaar verrast, want voordat hij zich kon verweren, lag hij reeds op den grond op zijn rug en de dikke hoofd-inspecteur over hem heen. En deze zwaaide met zijn revolver voortdurend in de lucht en brulde, alsof hij hem aan een spies wilde steken:

„Legt hem de boeien aan! Legt hem de boeien aan!”

Dat was het signaal voor het begin der vijandelijkheden.

Met donderend geweld wierp zich de gansche troep op den eenigen nog overgebleven vijand, die in bed lag en onverstoorbaar een kop chocolade dronk.

De kop werd hem uit de hand geslagen, waardoor het donkere nat langs zijn gezicht droop, waarna hij door zes sterke vuisten beetgepakt, gestompt, geslagen en geknepen werd, dat hem hooren en zien verging.

Na verloop van een minuut lagen de beide zogenaamde moordenaars, de een in zijn pyamabroek, de ander in zijn hemd, zwaar geboid op den vloer van het vertrek.

Een spiegel, twee stoelen en een tafel waren vernield, het bed door de chocolade bedorven, en een portière was naar beneden getrokken.

De zes agenten van politie zetten nu de

helmen af, wischten zich het zweet van hun voorhoofd en waren blijkbaar bijzonder tevreden over het prachtige resultaat van den veldtocht.

„Zoo,” zeide Baxter, terwijl hij een zijner manchetten van den vloer opraapte, „haalt nu een rijtuig en jij, Marholm, moet er voor zorgen, dat de beide misdadigers onmiddellijk naar Londen gebracht worden. Je staat er mij met je hoofd borg voor, dat geen van hen ontvlucht.”

Jimmy Wilston was spoorloos verdwenen. De Londensche correspondent van de „Echo de Paris” ging echter naar den vermoelden hoofd-inspecteur van politie, maakte een diepe, zeer diepe buiging en zei:

„Mijnheer de hoofd-inspecteur, u bent een held, zooals de wereldgeschiedenis nauwelijks een tweeden kan aanduiden. Alle woorden van bewondering zijn te gering voor zulk een heldenmoed en onversaagdheid!”

„Zeer aangenaam!” antwoordde de hoofdman van Scotland Yard, die van trots begon op te zwellen.

Bill Goodwin en Percy Blackwell, die gewond waren, beweerden dat zij hun vijftig pond eerlijk verdiend hadden.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een lauwerkrans.

Twee dagen later.

In de dienstkamer van het hoofdbureau van politie van Scotland Yard was het dezen morgen buitengewoon rustig. De „vloer” zat begraven onder dikke bundels akten, terwijl de hoofd-inspecteur van politie met zijn hoofd voorover gebogen zat boven een groot stuk

papier, dat oogenschijnlijk een zeer gewichtig bericht behelsde.

De geweldige haalde eenige keeren diep adem, wischte zich met de slippen van zijn jas de dikke zweetdruppels van het voorhoofd en begon toen weer met zijn pen over het papier te krassen.

Eindelijk scheen Baxter gereed te zijn. Hij smeed den pennehouder op zij, ging achterover in zijn stoel zitten, nam een schoon vel papier en zeide:

„Luister eens, Marholm. Hierop staat het proces-verbaal over de arrestatie der beide moordenaars van den millionair Smitson uit Kingsroad.”

De secretaris draaide zich nu eveneens op zijn stoel om.

„Welk proces-verbaal, mijnheer de inspecteur?” vroeg hij verwonderd. „Sedert wanneer worden er te Scotland Yard wegens het arresteren van misdadigers bijzondere berichten verspreid? En — aan wien is dit bericht gezonden? Dit was tot dusverre toch alleen het werk van den rechter van instructie, die het proces-verbaal daarna aan den lord-mayor ter behandeling voorlegt.”

Zijn chef zweeg eenige oogenblikken, voordat hij met het antwoord voor den dag kwam. En dit klonk bijzonder kalm.

„Je hebt mij blijkbaar verkeerd begrepen, beste Marholm. Het bericht dat ik hier in mijn hand heb, is geen officieel stuk, maar — om zoo te zeggen — een persoonlijke kennisgeving aan de pers van mij.”

De „vloot” haalde de schouders op en zei:

„Verontschuldig mijn bekrompenheid, mijnheer de inspecteur, maar van dit alles begrijp ik niets. Het is zeker iets nieuws, dat u hier wilt invoeren? Sedert wanneer heeft het hoofdbureau van politie van Scotland Yard ooit aan de pers omtrent hare bekwaamheid rekenschap gegeven?”

Baxter trachtte een lachend gezicht te zetten. Maar het gelukte hem tamelijk slecht.

„Ik ben eigenlijk verwonderd, Marholm,” hernam hij, „dat jij zoo moeilijk iets begrijpt; als je een weinig nadacht, zou je den samenhang van zelf vatten. Want — je bent toch twee dagen geleden ook mede naar Brighton geweest.”

Hij stak in het ooglopend langzaam, alsof hij tijd wilde winnen, een sigaar op.

„Na de arrestatie der misdadigers,” aldus ging hij ten slotte voort, „verzocht Mr. Wilston, de redacteur van de „Times”, mij om hem voor zijn blad over deze moordgeschiedenis, of beter gezegd, over mijn flink optreden bij de arrestatie der beide moordenaars, een bijzonder bericht te zenden, dat hij dan in zijn courant zou plaatsen.

„Ik was daartoe nog eerder bereid, toen ook mijn collega, Mr. Waller, de vriendelijke correspondent van de „Echo de Paris”, waarmede

je toch ook hebt kennis gemaakt, dat verzoek met eenige woorden ondersteunde.”

„Ha zoo,” zei de „vloot” en trok een gezicht, alsof men hem op zijn likdoorn had getrapt. „Nu begrijp ik u eerst, inspecteur. Zoiets moet men toch niet aan een dom mensch vertellen.”

Hij wierp een schuinen blik op het vel papier, dat zijn chef in de hand hield.

„En dit is dus het bericht, waarmede u aan het verzoek van mr. Wilston voldoet?” vroeg hij.

De hoofd-inspecteur van politie knikte toestemmend.

„Mag ik u dan verzoeken, mijnheer de inspecteur, om zoo goed te zijn, mij het bericht voor te lezen?” vroeg Marholm.

Baxter keek hem met woedende blikken aan.

„Wat?” riep hij. „Ik zal jou een bericht voorlezen? Idioot, waarvoor houd je mij eigenlijk? Ben ik soms je secretaris en jij mijn chef?”

„Dit laatste zeker niet,” zeide de „vloot”. „Maar ik ben uw secretaris wel!”

„Prachtig, dat je dat nog weet!” sneerde Baxter.

„Vraag mij dan in het vervolg niet zulke domme dingen!”

„U moet mij verontschuldigen, mijnheer de inspecteur,” ging Marholm voort, „de rol papier in uw hand heeft mij op een dwaalspoor gebracht.”

„Die rol papier heb ik in een boekwinkel gekocht,” zei Baxter. „En op dit papier moet jij nu een bericht schrijven. Beproof je hersens zoo goed mogelijk in te spannen, opdat er wat anders dan onzin voor den dag komt! Ga nu zitten en schrijf.

„Ik wil nu eens zien, op welke manier je dit bericht zult samenstellen.

„Als het je gelukt, het geheel en al naar mijn zin en tevredenheid te maken, dan geef ik misschien je werk in druk. Doe je uiterste best, want ik onderteeken het stuk met mijn naam!”

Hij gaf de „vloot” de rol papier en deze ging voor het schrijfbureau zitten, wikkelde het papier af en sprak:

„Wel, inspecteur, ik zal beproeven om aan de lezers van de „Times” een duidelijk bericht te verschaffen, en u gaat natuurlijk voor den schrijver door. Dus verontschuldig mij eenige minuten. Ik hoop u tevreden te stellen.”

Hij trommelde een oogenblik met zijn pot-

lood op de tafel, krabde zich achter de ooren, zette een ernstig gezicht en begon toen te schrijven.

Nog geen half uur daarna, toonde hij den hoofd-inspecteur van Scotland Yard zijn epistel.

Het luidde als volgt:

„Geheel Londen is door een belangrijk voorval in geestdrift gebracht.

Ruwe mannen omhelzen elkander, zachte vrouwen weenen vreugdetranen, kinderen vervullen de lucht met hun juichend triomfgeschreeuw. Want er is ons een geluk te beurt gevallen, een zorg is van ons afgewenteld, een last is van onze schouders genomen: de moordenaars van den millionair Smitson uit de Kingsroad bevinden zich in handen der politie.

Maar wat zeg ik? Politie? De Londensche politie en ik, hun verheven chef! Als ik er niet geweest was, zouden de moordenaars zich nog heden in hun vrijheid verheugen, zouden spottend de wet verder met voeten treden en zich zelfs verstouten om met de buitgemaakte banknoten van duizend pond van het slachtoffer goeden sier te maken.

Daar heb ik echter een stokje voor gestoken — de gevangenis!

Ik heb de deugd weer op haar troon gezet. Ik heb de moraal beschermd, ik heb de rechtvaardigheid weder in haar achting doen rijzen en ik heb door deze moordgeschiedenis de kroon op mijn door den hemel zoo rijk gezegend werk geplaatst! Heer! laat mij in vrede leven, daar mijn oogen dezen dag aanschouwd hebben!

Het was een zeer moeilijke taak, die wij op de met tapijten belegde gang van de tweede étage in het Strandhotel te Brighton met de twee kerels van het uitvaagsel der maatschappij hadden.

Doch de Heer hield beschermend zijn hand boven ons.

Den eersten moordenaar, wiens kleeren alleen uit een pyamabroek en een

handdoek bestonden, heb ik met levensgevaar neergebokst.

De tweede werd in zijn bed overrompeld, toen hij op kosten van zijn ontslapen slachtoffer zich aan een kop chocolade te goed deed.

Het was een moeilijke strijd, dien wij tegen de kolossale overmacht te voeren hadden.

Wanhopend hebben wij geworsteld, maar zijn roemvol uit den strijd gekomen. En dit alles door de hulp van den hemel!

En het verheffendste in dezen strijd van de wet tegen de misdaad was het feit, dat het gevecht in tegenwoordigheid van eenige vertegenwoordigers der Londensche pers plaats vond. Zodoende werden deze heeren getuigen van mijn overwinning. En de herinnering aan den roem, dien ik des morgens in het Strandhotel te Brighton inoogstte, de herinnering daaraan zal de aanwezige vertegenwoordigers der pers tot hun laatsten snik bijblijven.

Ik verlang geen dank, want ik deed slechts mijn plicht. En als dit plichtsgevoel, waarvan ik doordrongen ben, met een goeden uitslag bekroond zal worden, dan heb ik dit behalve aan mijn buitengewoon verstand, slimheid en moed, alleen te danken aan den oppersten Gebieder van het heelal. Aan Hem de eer!

Hiermede heb ik zelfs de eer mij te noemen,

PHILEAS BAXTER.

Hoofd-inspecteur.

De hoofd-inspecteur van politie had dit geheele relaas zonder één woord te spreken aangehoord.

Toen zijn secretaris nu eindelijk zweeg, lag er een tevreden glimlach op zijn gelaat. Hij kon het niet langer uithouden. Hij sprong op alsof hij Marholm om den hals wilde vallen en riep:

„Kerel! Marholm, je bent een genie! Je bent een dichter, bijna zoo groot als ik! Wat je zooeven onder mijn leiding hebt klaargespeeld, is reeds persklaar. Dat kan onmiddelf-

lijk in iedere courant worden opgenomen! Het kan door het beschaafde publiek gelezen worden!

„Dat zal mijn naam onsterfelijk maken!”

Hij hapte een paar keer naar lucht en legde toen zijn secretaris de hand op het hoofd.

„Marholm, in dit uur vergeef ik je alles, wat je mij in den loop der jaren aan onaangename en beleedigende woorden hebt toegevoegd. Ik vergeef je ze, Marholm. Wij willen vrienden worden!”

De „vloot” pinkte een traan weg.

„Dat geve de hemel!” sprak hij.

Daarna stond de hoofd-inspecteur van Scotland Yard op, deed zijn jas aan, zette zijn hoed op, stak het artikel van Marholm in den zak en zeide:

„Ik verlaat nu het bureau om mij persoonlijk naar Mr. Wilston te begeven en hem het stuk te overhandigen. Ik kan niet bepaald zeggen of ik vandaag nog terug kom. Mocht

dat niet het geval zijn, dan kan ik toch gerust wezen, omdat ik weet, dat jij mijn zaken goed zult behartigen. Tot wederziens!”

De „vloot” stond op, maakte een beleefde buiging en antwoordde:

„Laat spoedig weer iets van u hooren, mijnheer de inspecteur. Misschien stuurt u mij nog wel een ansichtkaart?”

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard verliet het hoofdbureau van politie. De „vloot” echter ging naar het aangrenzende vertrek, nam plaats op den divan, stak zijn pijp op en rustte uit van de vermoedenissen zijner werkzaamheden.

„Dat mag ik er waarachtig wel van hebben,” mompelde hij, terwijl hij het zich gemakkelijk maakte.

„Hij komt vandaag natuurlijk niet meer terug! Mij goed! Voor mijn part blijft hij drie weken weg!”

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De journalistenkring.

Dien avond waren al de leden van den journalistenkring, voor zoover zij geen nachtdienst hadden, bijeen in de clubzalen, die zich in de kleine villa van de Victoriastreet bevonden.

Het laatst verscheen Jimmy Wilston, die zijn collega's groette en daarna plaats nam aan de groote tafel, waar de leden omheen zaten.

Men overstelpte hem onmiddellijk met de vraag of hij nog geen bericht ontvangen had omtrent Bill Goodwin en Percy Blackwell.

„De arme jongens zullen nog wel twee of drie dagen in arrest moeten blijven,” antwoordde hij, „totdat men met het onderzoek zóóver gevorderd is, dat zij hun identiteit kunnen bewijzen.”

De politieke verslaggever van de „London-News” sloeg met zijn hand op de tafel.

„Gentlemen,” riep hij uit, „het is, als men het goed bedenkt, toch eigenlijk een schandaal, hoe langzaam onze autoriteiten werken.

„Mij dunkt, dat men er mede moest beginnen om zich op de hoogte te stellen van de identiteit der gearresteerde personen.”

Zijn vriend, de naast hem zittende uitgever van een Londensch sportblad, maakte een afwijzende handbeweging.

„In zekeren zin heb je gelijk, mijn waarde Alganon,” zei hij. „Deze persoon is — —”

Hij zweeg, want Jimmy Wilston was opgestaan en riep, toen er stilte gekomen was:

„Gentlemen, ik had het mooiste bijna ver-
geten!”

„Wat dan, Jimmy? Vertel ons dat, Wils-
ton!” riep men van alle kanten.

Het antwoord, dat Jimmy gaf, bestond hier-
in, dat hij een groot vel papier uit zijn porte-
feuille haalde, dit voor zich op tafel legde en
ontvouwde.

„Ge zijt zeker allen op de hoogte van het
avontuur, dat mijn vriend John Raffles en ik
beleefd hebben,” aldus begon hij.

„Ge weet verder ook, dat wij door middel
van honderd pond sterling en van de mede-
werking van Bill Goodwin en Percy Black-
well, ons doel bereiken konden om den hoofd-
inspecteur van Scotland Yard de beide moor-
denaars in handen te spelen.

„De geheele geschiedenis is niets dan een
grap, die de Grootte Onbekende en ik uitge-
haald hebben. Ik geloof aan den wensch van
al de hier aanwezigen te voldoen, als ik er
voor zorg, dat Baxter zooveel mogelijk gebla-
meerd wordt.

„Ik heb de eerste stappen daartoe reeds ge-
daan. Op mijn verzoek heeft de hoofd-inspec-
teur van Scotland Yard namelijk reeds een
bericht over de arrestatie der moordenaars
naar de redactie van de „Times” gebracht.
Om den avond op te vroolijken, zult u mijne-
heeren, mij wel toestaan u het bericht voor te
lezen.”

Hij zweeg een oogenblik, nam het papier
toen op en las onder het diepste stilzwijgen:

„Geheel Londen valt in een roes van
vreugde op de knieën. Mannen omhelzen
elkander, teedere vrouwen weenen vreug-
detranen, kinderen vervullen de lucht met
jubelkreten. . . . enz.

Het was interessant om de gezichten der
clubleden bij het voorlezen dezer regelen te
zien. Het was een studie in gelaatsuitdruk-
kingen.

Toen Jimmy Wilston het volgende las:

„Ik verlang geen dank, want ik heb
slechts mijn plicht gedaan. En als mijn
plichtsgevoel mij dit groote succes be-
zorgde, dan heb ik dit alleen te danken
aan mijn verstand, beleid, moed en aan
den goeden God in den hoogen hemel.”

Aan Hem zij de eer!

Ik zelf heb de eer te teekenen

PHILEAS BAXTER.

Hoofd-inspecteur.”

Toen heerschte er eenige oogenblikken een
doodsche stilte. Men keek elkander aan en
legde de hand op het voorhoofd, alsof men er
aan twijfelde, wel goed gehoord te hebben.

Daarna brak er een storm van kreten los;
allen sprongen op, schreeuwden, lachten en
wisten van vroolijksheid niet wat zij doen zou-
den.

Midden tusschen deze vroolijke heeren
stond John Raffles in een onherkenbare ver-
momming naast Jimmy Wilston. Men drukte
hun de handen, prees hen en bewonderde de
slimheid, waarmede zij het plan hadden be-
dacht, dat den hoofd-inspecteur opnieuw aan
den kaak stelde.

Toen er weer eenige stilte gekomen was,
ging de chef-redacteur van de „London-
News”, die een der verbitterdste vijanden van
den hoofd-inspecteur was, naar den Grooten
Onbekende.

„Hoor eens, Lord Lister,” zeide hij luid ge-
noeg om door iedereen gehoord te kunnen
worden, „wij zouden waarlijk een goed werk
verrichten, als wij dien Baxter, die in zijn
domheid meent een halfgod te zijn, eens een
flinke les konden geven en hem onder het oog
konden brengen, welk een groote zot hij is.”

„Alright,” antwoordde Lord Lister, „ik ben
bereid, daartoe mede te werken.”

De chef-redacteur dacht een oogenblik na
en zeide toen vastberaden:

„U behoort tot de grootste vijanden van den
hoofd-inspecteur van politie en onze wraak
zal des te grooter zijn als gij zelve u er toe
leenen wilt om Baxter te blameeren.”

Allen waren dit met den spreker eens en
men zette zich dadelijk neer om het een of an-
dere plan te bedenken.

Toen men een half uur overlegd had zonder
resultaat, zeide Jimmy Wilston:

„Op die manier komen wij niet verder, hee-
ren. Ik heb er reeds iets op gevonden. Ik zal
den hoofd-inspecteur van politie binnen een
half uur naar hier laten komen, want het is
mij zeer goed bekend in welke beruchte loka-
len hij zich iederen avond ophoudt.”

Hij wendde zich nu tot den Grooten Onbe-
kende, die naast hem stond en zei:

„Gij, Lord Lister, moet u in dien tusschen-
tijd van een andere pruik en een baard voor-

zien en moet die zoo slecht aandoen, dat de hoofd-inspecteur van politie dadelijk kan zien, dat zij valsch zijn.

„Als ik hem naar hier gebracht heb, dan zal ik u beiden aan elkander voorstellen en hem zoodoende de gelegenheid geven om zijn vijand John Raffles te arresteeren.

„Ik wil er wel duizend tegen een op verwedden, dat hij niet in staat is deze gunstige gelegenheid om u te arresteeren te benutten. Wij hebben dan het sprekendste bewijs, dat de persoon die te Londen de betrekking van hoofd-inspecteur van politie vervult, een groote ezel is.”

Zonder de meening van zijn vrienden en collega's te vragen, drong hij door hen heen, zette zijn hoed op, deed zijn jas aan en vertrok.

Raffles, die hem gevolgd was, nam een taxi om uit zijn villa in Park Road een baard en een andere pruik te halen; want in de journalistenclub waren dergelijke voorwerpen niet aanwezig.

Binnen een half uur was hij terug in de club in de Victoria-street.

Lachend en schertsend vermomde hij zich nu in het bijzijn der anderen, maar het kostte toch nog eenige moeite, om den baard en de pruik zoodanig op het hoofd te zetten, dat men dadelijk kon opmerken, dat zij niet echt waren.

Dit kwam eindelijk toch in orde en op hetzelfde oogenblik kwam Jimmy Wilston met den hoofd-inspecteur binnen, welken hij had aangetroffen in een berucht huis in een der voorsteden.

In het vertrek heerschte een diepe stilte. Ieder was weer naar zijn plaats gegaan en keek naar de deur, waardoor de beide mannen binnenkwamen.

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard scheen weer door den drank beneveld te zijn, want hij was vuurrood in zijn gezicht en zijn oogen stonden waterig.

„Mijneheeren,” aldus begon Wilston op luiden toon, „ik heb het genoegen u een nieuwen, in onze kringen hog geëerden gast voor te stellen: den hoofd-inspecteur van politie Baxter. Ik hoop, dat gij u er allen over verheugen zult, dezen bekwamen ambtenaar eenige uren in ons midden te zien,” sprak Jimmy Wilston.

De hoofd-inspecteur maakte naar alle kanten verschillende buigingen en al de leden van de club deden eveneens.

Er ontstond daarna een oogenblik pauze,

terwijl Baxter verlegen nu den een, dan den ander aankeek.

De chef-redacteur van de „London-News” brak de stilte af, ging naar den hoofd-inspecteur toe en zeide:

„Mijnheer de hoofd-inspecteur van politie, wij weten de hooge eer, die ge ons heden met uw bezoek bewijst, naar waarde te schatten. En om u dat te toonen, hebben wij besloten, u den avond aangenaam te maken, door u in gezelschap te brengen van iemand, dien u sedert eenige jaren dag en nacht zoekt.”

Hij zweeg een oogenblik en vervolgde toen:

„Ik bedoel met John Raffles, de Groote Onbekende!”

De hoofd-inspecteur van politie zette groote oogen op en keek den voor hem staanden heer met zulk een onnoozel gezicht aan, dat deze zich bedwingen moest om niet in lachen uit te barsten.

Eindelijk zeide Baxter stamelend en stotterend:

„Met wien — wilt u — mij — kennis laten maken?”

„Met John Raffles, den Grooten Onbekende,” herhaalde de chef-redacteur van de „London-News”.

Nu scheen er leven in den hoofd-inspecteur te komen. Hij ging naar den journalist toe, greep hem bij zijn jas en vroeg:

„Is Raffles hier? Is die schurk in uw club gekomen? Zeg mij waar die kerel is, opdat ik hem dadelijk kan arresteeren?”

De chef-redacteur maakte zich van Baxter los en deed een schrede achterwaarts.

„Ik moet u er attent op maken,” zei hij, „dat ik niet kan dulden, dat menschen, die zich in onze club bevinden, beleedigd worden. Ik ben overigens bereid, aan uw wensch te voldoen.”

Hij wees naar iemand achter de tafel en stelde voor: „John Raffles.”

Bij deze woorden stond een oude heer, die een lorgnet en een vollen baard droeg, op en maakte een buiging.

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard maakte een beweging alsof hij den ouden gentleman wilde grijpen.

Maar hij bleef staan, legde de hand op zijn voorhoofd, zoodat het scheen alsof hij zich wilde bedenken.

Hij wendde zich tot den chef-redacteur, legde zijn hand op diens schouder en zeide:

„Waarde vriend, ik ben de hoofd-inspecteur van politie van Londen en moet een goed geheugen hebben.

Die heer is de Londensche correspondent

van de „Echo de Paris”, mr. Waller, van wien ik eenige dagen geleden te Brighton afscheid genomen heb en dien ik hoogacht.

„Ik geloof, dat gij u een kleine scherts wilt veroorloven, maar zooals gezegd, ken ik dien heer te zeer van nabij, om niet goed te weten, dat hij — John Raffles niet is!”

Jimmy Wilston, die alles zwijgend had aan-gehoord, mengde zich nu in het gesprek en zei:

„Maar ik verzeker u nogmaals, mijnheer de hoofd-inspecteur, dat die heer wel degelijk John Raffles is. Ik geloof, dat u mij genoegzaam kent als iemand, die nooit iets beweert, zonder overtuigd te zijn!”

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard haalde lachend de schouders op en zei:

„Doe maar geen verdere moeite, mijn waarde Wilston. U ziet toch wel, dat ik uw grap dadelijk begrepen heb.

„U hebt er zeker geen rekening mee gehouden dat ik, de hoofd-inspecteur van Londen, een buitengewoon scherp blik heb.”

Toen de redacteur van de „Times” hem nogmaals wilde tegenspreken, greep Baxter hem bij den arm en wees naar den Grooten Onbekende, die nog altijd roerloos achter een tafel stond.

„Opdat u zult zien dat er niets aan mijn oogen ontgaat, maak ik u er op attent, dat mr. Waller zijn mooien, langen, valschen baard scheef opgekleefd heeft en de pruik is eveneens een weinig te ver naar achteren geschoven, want daaronder kan men het donkere haar zien, dat zijn natuurlijk eigendom is.”

Het gezicht van den redacteur van de „Times” bleef echter ernstig.

„Weigert u dus om John Raffles, den Grooten Onbekende te arresteeren, hoewel wij u daartoe in de gelegenheid hebben gesteld?” vroeg hij met nadruk op elk woord.

„Natuurlijk!” antwoordde Baxter lachend. „En opdat u zult zien, dat ik zelf wel een grap kan uithalen, wil ik mijn geachten vriend Waller een groote eer bewijzen.”

Hij deed een schrede vooruit, zoodat hij vlak bij den journalist stond.

„Mijnheeren, ik verzoek u om uwe toestemming te betuigen met deze woorden: mijn geachte en door mij zeer gewaardeerde vriend, die zich in uw midden bevindt, John Raffles genaamd, zal leven! Dat hij level!”

Gedurende een oogenblik heerschte er een diepe stilte in het vertrek.

Alle aanwezigen schenen aanvankelijk den toestand niet te begrijpen.

Maar spoedig brak er een oorverdoovend

gejuich los. Allen schreeuwden en lachten dooreen en toen er ten slotte een groot aantal flesschen champagne op de tafel gebracht werd, bereikten de algemeene vroolijkheid haar toppunt, vooral toen de hoofd-inspecteur op Raffles toetrad, hem in zijn armen sloot, de handen drukte en met een heesche stem riep:

„Waller! — Raffles! — Kerel! — oude nachtuil! — ik vind, dat het de grootste onzin is, als wij elkaar nog met „u” aanspreken. „Jij” is veel vriendschappelijker, want vanaf het eerste oogenblik, dat ik je gezien heb, was je mijn beste vriend.

„Jij bent de verstandigste van deze geheele bende. Allen moesten aan jou een voorbeeld nemen, dan zou het een genot zijn, hoofd-inspecteur van politie te Londen te wezen!”

„Maar inspecteur”, zei Jimmy Wilston die in zijn nabijheid stond, nadat het gelach en lawaai een weinig bedaard was, „in uw eigen belang wensch ik, dat er niet al te veel menschen gevonden worden, zooals uw nieuwe vriend er een is. Ik geloof, dat u dan spoedig uw pensioen zoudt moeten vragen, want dan zoudt u iets moeten doen, waarvoor u niet geschikt bent, al stonden u ook tien Marholms ter zijde.”

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard zette zijn wijnglas zoo hard op de tafel, dat het brak en de wijn over het witte tafelkleed stroomde.

„Spreek vanavond niet over Marholm”, riep hij uit.

„Marholm is een ezel, een idioot, die bovendien zeer brutaal is en die mij telkenkeere laat hooren, dat hij beter met politiezaken op de hoogte is dan ik.

„Maar Raffles, John Raffles, met wien ik zooveen gedronken en geklonken heb, dat is een kerel, met wien ik opschieten kan. Die weet, wat hij wil!”

„Goddank”, zei de hoofdredacteur van de London-News. „U bent verstandiger, dan ik gedacht had, inspecteur. Het is goed, dat ge uw meening omtrent John Raffles gewijzigd hebt. Ik ben er zeker van, dat, wanneer u nu bij uw meening blijft, u veel beter zal kunnen opschieten met dien Grooten Onbekende. Want uwe voortdurende twisten zijn doel-loos.”

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard ging naar den spreker en sloot hem in zijn armen, zeggend:

„U hebt gelijk, zóó gelijk als nog ooit een Londensch journalist gehad heeft.”

Hij legde den vinger aan zijn dikken neus en dacht een oogenblik na.

Eindelijk zei hij:

„Vóór dat ik het vergeet, mijneheeren, moet ik u zeggen, dat ik hedenvoormiddag uw collega ben, al ben ik ook geen journalist.”

Jimmy Wilston fluisterde Raffles in het oor:

„Het is eigenlijk een wonder, dat hij zich zelf niet veel hooger schat dan ons.”

„Maar,” ging de inspecteur voort, „hebt u dan nog niets gehoord van het bericht over den moord, dat ik hedenvoormiddag naar de redactie van de Times gebracht heb? Wilston heeft mij gezegd, dat dit bericht van de grootste schranderdheid getuigde en dat hij wenschte dat ik zijn geregelde medewerker was. Ja, hij zou mij zelfs als speciaal verslaggever willen aanstellen en aan zijn courant een groote uitbreiding geven.”

„Dat zou mooie berichten geven,” fluisterde Wilston Raffles in het oor.

Inspecteur Baxter hoorde deze woorden echter niet.

Hij sprak verder:

„Ja mijne heeren, ik zou er trotsch op zijn, als ik in het vervolg zelf de berichten mocht schrijven over de groote misdaden, dan zoudt ge nog iets goeds lezen. Ook mijn vader was goed uitgeslapen, want als wij, jongens, iets uitvoerden, dan wist hij ons altijd te betrappen.”

„Dat is geen wonder,” fluisterde Wilston, „want de domheid is dezen kerel aangeboren.”

Baxter ging voort:

„Mijn talent heb ik geërfd van mijn vader; tot mijn spijt leeft hij niet meer, hij ligt in zijn graf. Hij heeft het niet beleefd, dat zijn zoon — ik — hij sloeg zich op de borst — „die uit eenvoudige ouders geboren ben, een soort van Napoleon geworden ben.”

„Bravo!” riep Wilston en klapte in de handen, waarmede al de aanwezigen instemden.

Zij konden zich bijna niet meer beheerschen van het lachen.

Maar den dikken Baxter rolden de tranen van ontroering langs de wangen en daar hij meende, dat de tranen, die door het lachen in de oogen der journalisten opkwamen, een gevolg waren van hun diep gevoel voor zijn groote talenten, ging hij naar Wilston, reikte hem de hand en zeide:

„Schreit niet, mijne heeren, hier voor de deur van uw club ben ik de groote criminalist en ik ben er trotsch op, als ge mij begroeten wilt als uw collega en als verslaggever.”

Allen reikten hem de hand.

Daarna namen de twee oudste journalisten hem onder den arm en begeleidden hem naar de eetzaal, waar volgens Engelsche gewoonte tegen middernacht een koud souper werd opgediend.

Baxter hield hier, tot algemeene vroolijkheid en spot, een nieuwe redevoering en meende, dat hij al zijn collega's met jij en jou moest aanspreken.

Als John Raffles en Wilston, die hem in zijn beschonken toestand met een auto naar huis brachten, er niet geweest waren, was hij dezen nacht zeker niet op bed gekomen.

Het laatste, wat zij van hem hoorden, toen zij hem met zijn kleeren aan, te bed legden was:

„Het — gaat niet — vrienden — er — er is niets — is niets — boven de vreugde van een journalist. — Ik — ik — da — da — da — da — da —”

„Hij is dadaïst geworden,” zei Wilston, die zich nu en dan aan de tafel moest vasthouden van het lachen.

Maar de hoofd-inspecteur wist al van geen toeten of blazen meer en lag geheel gekleed en met zijn laarzen nog aan, in bed en sliep, alsof zijn leven er van afhing.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Besluit.

Bam — bam — bam — bam, hoorde men de groote klok van het hoofdbureau van politie het negende uur slaan, terwijl de brave

Iersche agenten uit de groote poort kwamen, en anderen naar binnen gingen om hun dienst aan te vangen.

Ook de detectives met stokken en parapluïes gewapend, waaraan zelfs een zuigeling hen reeds herkennen kan, liepen de trappen van het gebouw op, om naar hun bureaux te gaan.

Een der laatsten was de „vloo”.

„U behoeft zich niet zoo te haasten, mijnheer de secretaris”, riep een der dienstdoende agenten hem toe. „De oude is er nog niet.”

„Des te beter,” antwoordde de „vloo”, „dan kan ik ten minste het Ochtendblad lezen, waarin het bericht staat over de arrestatie van de beide moordenaars Bill Goodwin en Percy Blackwell.”

De agent bemerkte zeer goed dat bij deze woorden op het gezicht van de „vloo” een ironisch lachje kwam.

Hij werd daardoor nieuwsgierig en begrijpende, dat hetgeen inspecteur Marholm wel de moeite waard had gevonden om apart aan te kondigen, dat hij wilde gaan lezen, nam hij zich voor het bewuste artikel ook zoo spoedig mogelijk te lezen zien te krijgen.

Marholm was nauwelijks in zijn bureau verdwenen, of de agent stuurde een jongen heen om het Ochtendblad te koopen.

De „vloo” was intusschen voor het schrijfbureau van den hoofd-inspecteur gaan zitten en begon te lezen.

Het boezemde hem heden geen belang in, dat de oogst in Rusland mislukt was, dat de geallieerden het eens waren geworden over de oorlogsschulden van Duitschland, ja zelfs de laatste berichten over de mislukte tochten der wereldvliegers lieten hem onverschillig.

Hij had zijn geliefkoosde pijp nog niet opgestoken, en met den hoed nog op het hoofd las hij vol belangstelling het bericht van Baxter over den grooten moord en zijn rol als Sherlock Holmes, die hij gespeeld had.

Hoe verder hij las, hoe meer begon hij te lachen. Hij trapte met de voeten en beet zich op de lippen om het niet uit te proesten, daar hij vreesde dat de hoofd-inspecteur van politie elk oogenblik kon binnenkomen.

Hij had het bericht reeds twee malen gelezen, toen een luid gelach uit het vertrek der agenten tot hem doordrong.

Dat was het gevolg van het lezen van Baxters bericht.

Dien ochtend werd er overal in Londen, waar men het bericht van Baxter las, hartelijk gelachen.

Alleen de groote hoofd-inspecteur van Scotland Yard zelf bemerkte van dit alles niets, maar lag, als een slachtoffer van zijn verslaggeversfeest, in een diepen slaap.

Zijn brave huishoudster Eulalia Quickebuik had verscheiden keeren te vergeefs getracht hem te wekken.

Na ontelbare ribbestooten en na hem met zijn eigen laarzen op het hoofd getimmerd te hebben, gelukte het haar eindelijk Baxter uit zijn bed naar de badkamer te krijgen.

De inspecteur trachtte weliswaar de badkamer te ontwijken, maar de brave Eulalia liet hem niet los en, hoewel het volgens Baxters meening niet noodig was, moest hij toch een bad nemen.

Tegen den middag was hij eindelijk zoo ver, dat hij per auto naar het hoofdbureau van politie kon rijden.

Met een gevoel van welbehagen ademden de in de gang staande Iersche agenten de alcohollucht in, die Baxter om zich heen verspreidde.

De dikke, Iersche politie-agent Mc Flenn zeide lachend tot zijn collega, die naast hem stond:

„Bij de ziel van mijn moeder, bij den heiligen St. Patrick, verzeker ik je dat ik gaarne van mijn verlof afstand zou doen, als ik mij ook eens zoo bedrinken kon als de hoofd-inspecteur.”

De „vloo”, die dacht dat Baxter dien dag niet zou komen, had van de afwezigheid van den hoogen chef gebruik gemaakt om een flinken voormiddagslaap te doen; hij schrok verschrikt wakker, toen Baxter in het bureau kwam en vreesde reeds een uitbrander te zullen krijgen.

Maar die vrees was overbodig, want de hoofd-inspecteur was nog te doezelig in het hoofd, om een helder begrip te hebben van zijn toestand, daarbij waren zijne oogen zóó waterig, dat hij alles dubbel zag, terwijl zijn geest, voor zoover men bij Baxter van zoo iets kon spreken, te veel vervuld was van andere dingen, om zoo'n kleinigheid als een slapende secretaris in zijn bureau op te merken.

„Waar zijn de couranten, Marholm?” vroeg hij aan de „vloo”.

Zoo vlug mogelijk overhandigde deze Baxter het Ochtendblad en ook de hoofd-inspecteur scheen geen belang te stellen in de wereldvliegers of den mislukten Russischen oogst, maar alleen in zijn eigen bericht.

Hij werd geheel en al ontuchtterd, toen hij met vette letters zijn naam gedrukt zag.

Zijne oogen puilden uit hunne kassen, — ha —, dat was nog eerst eene eer. Thans had hij eindelijk bereikt, waarnaar hij zoo vele jaren verlangd had.

Maar de „vloer“, die bang was voor een uitbarsting van woede van den inspecteur, was voorzichtig en stilletjes het bureau uitgesloten, omdat het nu, tusschen twaalf en één uur, juist tijd was om te lunchen.

Hij ging naar een restaurant tegenover het hoofdbureau van politie.

Toen hij op straat kwam, werd juist de middageditie verspreid en de courantenjongens schreeuwden:

„Allerlaatste berichten!

Baxter wordt in de journalistenclub aan Raffles voorgesteld.

Baxter sluit vriendschap met Raffles!

Baxter wordt eereid!

Een echte journalistenstreek!”

Als warme broodjes werden de couranten uit de handen van de jongens getrokken en de „vloer“ kon nog slechts met moeite een exemplaar machtig worden.

In groote haast liep de „vloer“ naar een der tafeltjes achter in de zaal, waar hij ongestoord genieten kon van den inhoud van dit artikel.

Eenige agenten van politie, die juist voorbij kwamen, werden opgeschrikt door het uitbundig gelach, dat van uit het geopende venster tot hen doordrong.

Het was van de „vloer“ die het bericht gelezen had.

De agenten keken hem verbaasd aan, toen hij hen eenige oogenblikken later voorbijging en zich zoo snel mogelijk uit het gebouw verwijderde.

Toen hij bij de groote trap kwam van Scotland Yard, keek hij verbaasd op.

Een groot aantal personen, die de „vloer“ onmiddellijk als journalisten herkende, ston-

den voor de trap en langs de „vloer“ liepen mr. Wilston en John Raffles, om Baxter te verzoeken voor de deur van zijn hoofdbureau den dank der Engelsche journalisten in ontvangst te nemen, voor hetgeen hij als hun collega gepresteerd had.

Hun doel was om Baxter een goede les te geven en de grap tot aan het uiterste toe door te drijven.

De groote Baxter, die de middageditie nog niet gelezen had, ging er op in. Toen hij stralend van vreugde en gekleed in zijn beste uniform op de trap kwam, om zich aan het volk te vertoonen, werd hij met een luid hoera begroet.

Maar plotseling kwam een loopjongen naar hem toe, overhandigde hem de middageditie en zeide:

„John Raffles zendt u deze courant en verzoekt u om die in een lijst te laten zetten en boven uw bed te hangen.”

„Lees maar eens”, zeide Wilston.

Baxter begon het artikel, dat hem zoo bespottelijk maakte, te lezen.

Het bericht was niet zeer opbeurend, ieder woord was een zweepslag; ieder woord trof.

De kreet van woede, dien hij uitte, werd overstemd door het gebrul der journalisten en van het publiek.

Baxter vluchtte weg en dacht er niet eens aan, dat hij alles weer had kunnen goedmaken, als hij koelbloedig genoeg geweest was om den lachenden, vlak voor hem staanden Engelschen Tijl Uilenspiegel, John Raffles, te arresteren.

Zij, die geregeld deze verhalen lezen, zullen echter met recht twifelen of de Groote Onbekende hem daartoe wel de gelegenheid zou hebben gegeven.

De volgende aflevering (No. 100) bevat:

RAFFLES ALS AUTOMAAT.

Het Vreemdenlegioen.

**EEN DUIVELSCH
VERBOND**

**LIST, BEDROG EN
GEWELD**

**AAN DEN INGANG
VAN DE HEL,**

**DE LAATSTE GROE-
TEN v/h VADERLAND,**

**DE LAATSTE
ANKERPLAATS**

**DE HEL VAN
SIDI-BEL-ABBES**

is het, dat de **slachtoffers van het Vreemdenlegioen** voor vijf jaren bindt.

zijn de lokmiddelen der **gewetenlooze werwers van het Vreemdenlegioen.**

in het fort St. Jean te Marseille, worden de **slachtoffers van het Vreemdenlegioen** het eerst ondergebracht. Dan begint de reis.

witte meeuwen, vergezellen het **transport der wanhopige recruten van het Vreemdenlegioen.**

van het leven: het fort St. Theresia in Oran, en de **laatste hoop van den kolonist** is verdwenen. Thans nadert

of Saida, de garnizoensplaats van de koloniale, en nu begint het **vreeselijk lijden, het Legioen.**

De waarheid omtrent het Vreemdenlegioen

vernemen de ongelukkigen, die zich door hun zucht naar avonturen of door gewetenlooze ronselaars of wegens begaan van kleine, in het vaderland bedreven, dwaasheden hebben laten verleiden of zich genoodzaakt zien om nu vijf jaar onder de Fransche vlag te gaan dienen, eerst nu.

Een derde slechts van het Vreemdenlegioen zijn Franschen.

————— **De soldij bedraagt 2½ cent per dag.** —————

80 op elke honderd koloniale zien hun vaderland nooit terug, rusten in vreemde aarde en zij, die terugkeeren, zijn ziek naar lichaam en ziel, want het aantal van hen, die in de woestijnen van Afrika, door het moordend klimaat van Tonkin, door de speren der Sakalaven in Madagaskar of door de Marokkaansche Kabylen zijn gevallen, **overtreft verre het sterftecijfer van den Fransch-Duitschen oorlog van 1870—71.**

Ontbering, ziekte, afzichtelijke wonden, onmenselijke discipline, afmattende tochten, strijd en de ellende, — dat is

Het loon van den koloniaal: Een graf in het woestijnzand!

Het verlangen om avonturen te beleven, drijft duizenden en nogmaals duizenden jonge mannen in het Vreemden legioen. Hun dorst naar roem, de zucht gevaren te trotseeren, worden op gruwelijke wijze bevredigd, **want het leven van den koloniaal is een aaneenschakeling van avonturen en gevaren,** welke hij moet doorstaan onder barbaarsche wilde volksstammen, onder beesten in menschengedaante en onder verscheurende dieren. Daarom is het de bedoeling van dit werk door alleszins betrouwbare verhalen licht te verspreiden over de donkere gebeurtenissen die zich afspeelen in het Vreemdenlegioen.

Ieder deel brengt een afgerond verhaal over de **avonturen der koloniale in het Vreemdenlegioen.** De geschiedenissen zijn op waarheid gebaseerd.

De Verhalen van het Vreemdenlegioen

zijn een getrouwe afspiegeling van de lotgevallen en het lijden van de Europeesche jongelingschap in het Legioen.

Ze zijn een waarschuwing voor Europa's zonen, want ons devies moet luiden: **Elke jongeling diene zijn eigen vaderland!**

De prijs van elke aflevering met gekleurden omslag is slechts 10 cents (25 centimes)

—•••— **Elke veertien dagen verschijnt een nieuwe aflevering.** —•••—

De titels der eerste verhalen zijn:

Afl. 1: Ten doode opgeschreven.

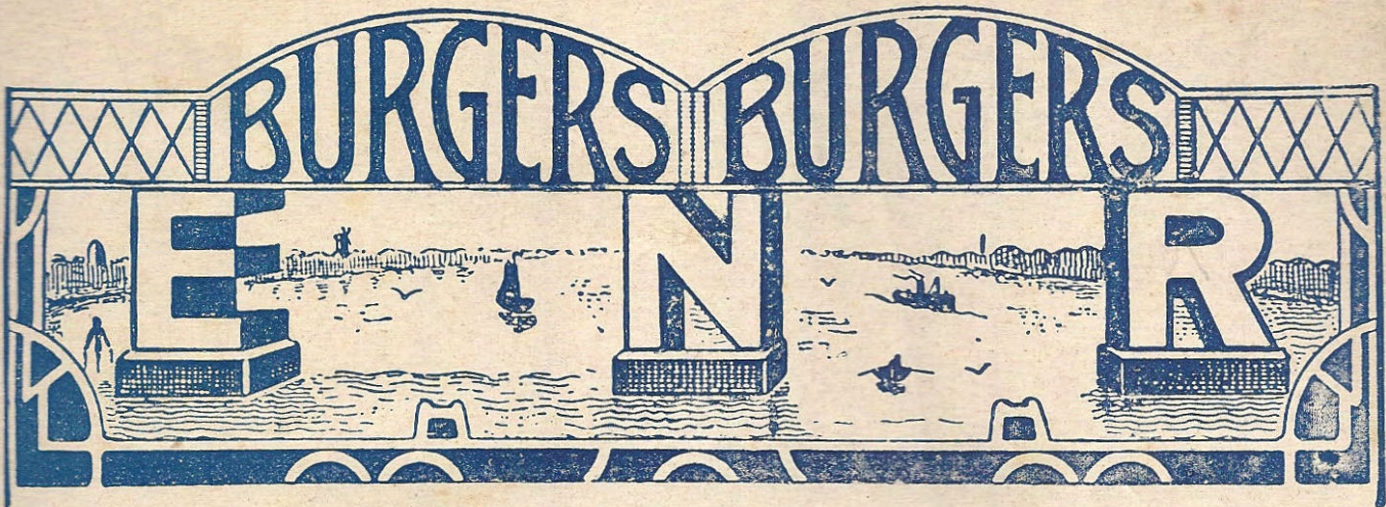
Afl. 3: Voor den Krijgsraad.

Afl. 2: De Crapaudine — een verboden straf.

Afl. 4: De aanslag op den Postwagen.

Te verkrijgen in elken boekwinkel; indien niet verkrijgbaar, ontvangt men de gewenschte afl. tegen toezending van **tien cent** aan den

Roman-Boekhandel vh. A. EICHLER, Heerengracht 313, Amsterdam

Alle verandering is geen verbetering.

Maar één verandering is

ALTIJD

een verbetering, n.l. wanneer ge van

Rijwielen verandert en een

BURGERS

E. N. R.

neemt. Neem de proef eens.